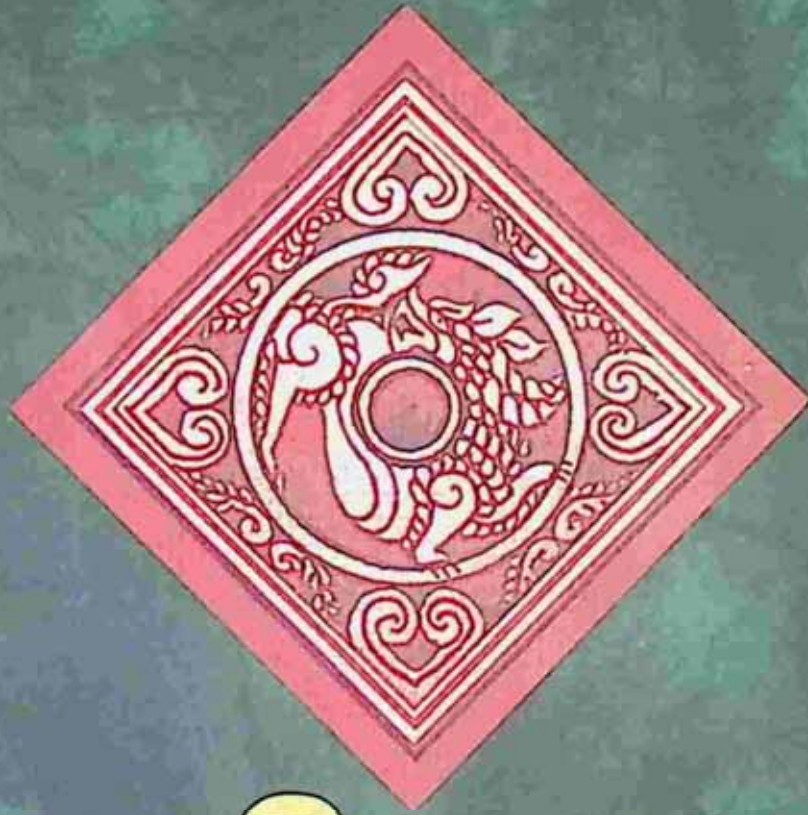

စိတ်ကူးချီချီအနုပညာ
mgyoe.com

ဒါရူ

ဟိတောပဒေသ

ပဉ္စမအကြိမ်

mgyoe.com

ဒါရူ ဟိတောပဒေသ

ကမ္ဘာပေါ်၌ အထွန်းကား အပြန်ပွားဆုံး
 စာအုပ်များ၏ စာရင်းထဲတွင်
 ဟိတောပဒေသလည်း တစ်အုပ်အပါအဝင်ဖြစ်သည်။
 ဟိတောပဒေသ၏ မူရင်းမှာ
 သက္ကတဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ်ဖြစ်သည်။
 မူရင်း ဟိတောပဒေသစာအုပ်ကို
 ကမ္ဘာ့ဘာသာပေါင်းများစွာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုထားကြသည်။
 ဘာသာပြန်ဆိုပုံမှာလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြစ်သည်။
 မြန်မာဘာသာဖြင့်လည်း
 ပညာရှင်ပေါင်းများစွာ ဘာသာပြန်ဆိုထားကြသည်။
 ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်များမှာလည်း
 ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြစ်သည်။

မြန်မာစာအုပ်လောက၌
 ဟိတောပဒေသမူများ
 ယခုလောက် များပြားနေသည်ကို ထောက်၍
 ဟိတောပဒေသသည်
 အခြားဘာသာများ၌ ကျမ်းစာတစ်ခုဖြစ်သကဲ့သို့ပင်
 မြန်မာဘာသာ မြန်မာစာပေလောက၌လည်း
 လူကြိုက်များသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း
 သိသာထင်ရှားပေသည်။

ISBN 9789997111784

9 789997 111784

3,000.00KS

ဟိတောပဒေသာ ပါရဂူ

မျက်နှာပိုးပန်းချီ - ကျော်ဖြူစံ။ စာမျက်နှာ ၂၇၃ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်းဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ကျ၊ သပြေလမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မရိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆၊ စက်တင်ဘာလ၊ ပဉ္စမအကြိမ်၊ အုပ်ရေ ၅၀၀၊

၂၀၀၄ စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်တိုက်၏ စတုတ္ထအကြိမ်ပုံ။

ရောင်းရေ ၃၀၀၀ ကျပ်

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

ဟိတောပဒေသ

ပါရဂူ

မဂ္ဂလာကြွင်း၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

တတိယအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်းအမှာ

ကမ္ဘာပေါ်၌ အထွန်းကား အပြန်ပွားဆုံး စာအုပ်များ၏ စာရင်းထဲတွင် ဟိတောပဒေသလည်း တစ်အုပ်အပါအဝင် ဖြစ်သည်။ ဟိတောပဒေသ ၏ မူရင်းမှာ သက္ကတဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော စာအုပ် ဖြစ်သည်။ မူရင်း ဟိတောပဒေသစာအုပ်ကို ကမ္ဘာဘာသာပေါင်းများစွာဖြင့် ဘာသာ ပြန်ဆိုထားကြသည်။ ဘာသာပြန်ဆိုပုံမှာလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး ဖြစ်သည်။ မြန်မာဘာသာဖြင့်လည်း ပညာရှင်ပေါင်းများစွာ ဘာသာပြန်ဆိုထားကြ သည်။ ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်များမှာလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့် ဖြစ် သည်။ ဤဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်သည် ပုံစံအမျိုးမျိုးဖြင့်ရှိနေသော ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်များထဲက တစ်ကျောင်းတစ်ဂါထာ တစ်ရွာ တစ်ပုဒ်ဆန်း ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်စာအုပ် တစ်အုပ်မျှသာ ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာနိုင်ငံများ၌ ဟိတောပဒေသ ပြန်ပွားထွန်းကားပုံသမိုင်းကို လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံ၌ ဟိတောပဒေသပြန်ပွားထွန်းကားပုံသမိုင်း ကိုလည်းကောင်း ဤစာအုပ်၏ တစ်နေရာ၌ ရေးသားပြဆိုထားသည်။ ဟိတောပဒေသသည် ခေတ်အဆက်ဆက် ပြန်ပွားထွန်းကားခဲ့သော်လည်း တိမ်မြုပ်ပျောက်ကွယ်သွားသည်ဟု မရှိခဲ့ပေ။ ခေတ်ဘယ်လိုပြောင်းပြောင်း၊ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာကြာ တန်ဖိုး သို့မဟုတ် အရေး ပါ အရာရောက်မှု လျော့ကျမသွားသော စာအုပ်များကို ‘ကာလ ဇယီ’ဟုခေါ်သည်။ ခေတ် ကာလအပေါ် စိုးမိုးအနိုင်ရရှိထားသော စာအုပ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဒေသတစ်ခုခု သို့မဟုတ် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအတွင်း ၌သာ ဘောင်ခတ်မထားဘဲ နိုင်ငံအများအပြား၌ ခေတ်စားသောစာအုပ်ကို ‘ဒေသဇယီ’ဟု ခေါ်သည်။ နိုင်ငံတကာက အသိအမှတ်ပြုထားသော စာအုပ်ဟု အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဟိတောပဒေသသည် ‘ကာလဇယီ’လည်းဖြစ်သည်။ ‘ဒေသဇယီ’လည်း ဖြစ်သည်။

စိတ်ကူးချိုချို

မြန်မာနိုင်ငံ၌လည်း ဟိတောပဒေသ၏ ခေတ်မှာ မှေးမှိန်မသွားခဲ့ပေ။ ဟိတောပဒေသကို ပညာရှင်အများအပြား စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုကြသည်မှာ ယင်းအချက်၏ သက်သေသာဓက ဖြစ်သည်။ ‘ဟိတောပဒေသ’ဟူသော အမည်သည်ပင်လျှင် ‘ဓမ္မပဒ’ ဟူသော အမည်ကဲ့သို့ အားလုံး၏ နှုတ်ဖျားတွင် ခေတ်စားနေသည့် အမည်နာမတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှ ခေတ်စားကျော်ကြားသော ကျမ်းစာအုပ်တစ်ခု၏ မြန်မာပြန်ကို စာဖတ်ပရိသတ်၏ တောင့်တလိုလားချက်အရ တတိယအကြိမ် ထပ်မံပုံနှိပ်လိုက်ရသဖြင့် မြန်မာပြန်သူအနေဖြင့် ဂုဏ်ယူလိုစိတ် ဖြစ်ပေါ်မိပေသည်။

ပါရဂူ
၃-၁-၉၁

အမှာ*

ယခုအထိ ကျွန်တော်ရေးသားခဲ့သည့် စာအုပ်ပေါင်းမှာ အရေအတွက် အားဖြင့် သုံးဆယ်ကျော်ပြီ။ စာအုပ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော်ကို ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေ ပြီးသည့်နောက်မှ ကျွန်တော်ပထမဦးဆုံး ရေးသားသည့်စာအုပ်ကို ရိုက် နှိပ် ထုတ်ဝေဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏ ပထမဦးဆုံးသောစာအုပ်မှာ 'ဟိတောပဒေသ'ပင် ဖြစ်သည်။

ဂျပန်ခေတ်အတွင်းက ဖြစ်သည်။ စင်အတွင်း ဟိုပြေးသည်ပြေးနှင့် ကျွန်တော်သည် သန်လျင်မြို့တွင် သောင်တင်နေ၏။ စစ်အတွင်း ပညာ လည်း မည်မည်ရရ မသင်ရပေ။ ဂျပန်စာသင်သလိုလို၊ အင်္ဂလိပ်စာ သင်သလိုလိုနှင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှု မရရှိပေ။ ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် သက္ကတနှင့် ဟိန္ဒူစာကို သင်ကြားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒ ပြင်းပြနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ကြားပေးမည့် ဆရာကို လိုက်လံရှာခဲ့သည်။ မတွေ့ပါ။

သို့သော် မရမနေ ရှာဖွေသည့်အခါ ဆရာတစ်ဦးကို သွားတွေ့သည်။ ထိုဆရာကား သန်လျင်မြို့စွန်တွင် နွားမွေးပြီး နွားနို့ရောင်းနေသည့် ဟိန္ဒူကုလားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုဟိန္ဒူကုလားကြီးသည် ဟိန္ဒူစာ တတ်သည်။ သို့သော် သူသည် မြန်မာစကား မပြောတတ်သဖြင့် ကျွန်တော့် ကို ဟိန္ဒူစာ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို ရှင်းမပြတတ်ပါ။ လက်ပြ ခြေပြလောက် သာ ရှင်းပြနိုင်သည်။ ကျွန်တော်ကလည်း ကြိုးစားမှတ်သည်။ သို့ရာတွင် သင်ကြားမှု ကြားဘာသာမရှိသဖြင့် ထင်သလောက် ခရီးမရောက်ပါ။ ယင်းအခြေအနေတွင် ဆရာနှင့်တပည့်နှစ်ဦး၏ အတွင်းကြားဝင်သူတစ်ဦး ပေါ်လာပါသည်။ သူကား ဟိန္ဒူကုလားကြီး၏သား 'နာရာယန်း'ဆိုသူ

* ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း ၁၉၇၅။

သူငယ် ဖြစ်သည်။ သူငယ်သည် ကျောင်းသား ဖြစ်သည်။ သူ့ဖခင် ဟိန္ဒူကုလားကြီးထက် မြန်မာစကားတတ်လေသည်။ သို့ဖြစ်၍ သူ့ဖခင် ဟိန္ဒူကုလားကြီး ရှင်းမပြနိုင်သည်ကို သူက ကြားဝင်ပြီး ပြောပြပေး တတ်သည်။

ထိုဟိန္ဒူကုလားကြီး သားအဖသည် ကျွန်တော်၏ ဟိန္ဒူဘာသာ လက်ဦးဆရာများ ဖြစ်ကြသည်။ ဟိန္ဒူကုလားကြီးမှာ စစ်ပြီးလျှင်ပြီးချင်း အိန္ဒိယသို့ ပြန်သွားသည်။ သူ့သား ‘နာရာယန်း’မှာ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အိန္ဒိယသို့ ပြန်လိုက်မသွားဘဲ သန်လျင်မြို့၌ပင် နေကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ နောက် ပိုင်းတွင် သူသည် သန်လျင်မြို့ အိန္ဒိယအမျိုးသားအသင်း၏ အတွင်းရေးမှူး ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်တော် အိန္ဒိယပညာသင်ဆု လျှောက်သောအခါ သူ၏ အိန္ဒိယအမျိုးသားအသင်းက ထောက်ခံစာ ရေးပေးလေသည်။ ကျွန်တော် အိန္ဒိယ၌နေစဉ်အတွင်း ‘နာရာယန်း’ သန်လျင်မြို့တွင် သေနတ်ကျည်ဆန် မှန်ပြီး သေဆုံးသွားကြောင်း ကြားသိရလေသည်။

‘နာရာယန်း’တို့ သားအဖမှာ ကျွန်တော်၏ ဟိန္ဒူဘာသာ ကံ့ကူ လက်လှည့်များဖြစ်၍ ယနေ့ထက်တိုင် သူတို့ သားအဖ၏ ကျေးဇူးကို မမေ့ပါ။

ဟိန္ဒူစာ တစ်အုပ်စ နှစ်အုပ်စ ဖတ်ပြီး ထမင်းစား ရေသောက်တတ် လာသောအခါ ကျွန်တော်သည် ဟိန္ဒူစာများကို မဖတ်တတ် ဖတ်တတ်နှင့် အကုန်လျှောက်ဖတ်သည်။ ဟိန္ဒူစာအုပ်များကိုရှာသည်၊ စုသည်။ ထိုအတွင်း ဟိန္ဒူစာအုပ်သိုက်ကြီး တစ်ခုကို မမျှော်လင့်ဘဲ သွားတွေ့၏။

သန်လျင်မြို့ကား ဘီ-အို-စီ မြို့ဖြစ်၍ အင်္ဂလိပ်လက်ထက်က အိန္ဒိယ အမျိုးသား အလုပ်သမားများ အများအပြားနေထိုင်သည့် မြို့တစ်မြို့ ဖြစ် သည်။ သန်လျင်မြို့ရှိ အိန္ဒိယအမျိုးသားများသည် စုပေါင်းပြီး စာကြည့် တိုက်တစ်ခု ထည်ထောင်ထားကြ၏။ စာကြည့်တိုက်၏အမည်မှာ ‘သူရဿတီစာကြည့်တိုက်’ ဖြစ်သည်။ စာအုပ်တိုင်းတွင် ပုံနှိပ်စာဖြင့် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များကို ထောက်လျှင် တစ်ချိန်တုန်းက စနစ်တကျ တည်ထောင်ထားခဲ့သည့် စာကြည့်တိုက်တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ဟန်တူ သည်။ သို့သော် ကျွန်တော်သွားတွေ့သည့် အချိန်၌ကား စာအုပ်များသည်

စာကြည့်သူ၊ စာဖတ်သူများနှင့် ကင်းဝေးနေကြပြီ။

စစ်သည် လူတွေကို သေကြေပျက်စီးစေခဲ့၏။ တကွတပြားစီ ဖြစ်စေခဲ့၏။ အရာဝတ္ထုများကို မီးလောင်ကျွမ်းစေခဲ့၏။ ဖရိုဖရဲဖြစ်စေခဲ့၏။ တစ်ချိန်က စနစ်တကျရှိခဲ့ဟန်တူသော သန်လျင်မြို့ အိန္ဒိယအမျိုးသားများ၏ ‘သူရဿတီစာကြည့်တိုက်’သည်လည်း စာကြည့်တိုက် အသွင်သဏ္ဍာန်ပျောက်ပြီး ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းတစ်ခု၏ အခန်းချောင် တစ်ခုထဲတွင် အပိတ်လှောင်ခံနေရရှာသည်။

ကျွန်တော် သတင်းအနံ့ရသဖြင့် သွားရောက်ကြည့်သောအခါ အခန်းကျဉ်းတစ်ခုထဲတွင် စာအုပ်များကို ပြုတ်သိပ်တည့်ပြီး အခန်းကို သော့ခတ်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ စာအုပ်တိုင်းတွင် ရိုက်နှိပ်ထားသည့် တံဆိပ်နှင့် ကပ်ထားသည့် စည်းကမ်းချက်များအရသာ စာကြည့်တိုက်မှ စာအုပ်များ ဟူ၍ သိရသည်။ ထိုအချိန်၌ကား စာအုပ်များကို ဖတ်သူတစ်ဦးမှ မရှိတော့။ စာအုပ်များမှာ ဖုန်အလိမ်းလိမ်းကပ်နေသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟိန္ဒူဘုရားကျောင်းမှ ကပ္ပိယဟိန္ဒူကုလားကြီးတစ်ဦးအား တောင်းပန်ပြီး စာအုပ်များကို မွေ၏။ စာအုပ်များကား သက္ကတဘာသာနှင့် ဟိန္ဒူဘာသာ စာအုပ်များ ဖြစ်ကြသည်။ အမှန်ပြောရလျှင် ထိုအချိန်က ကျွန်တော်သည် ဟိန္ဒူနှင့် သက္ကတဘာသာကို တကယ်တမ်း မဖတ်တတ်သေးပါ။ သို့ရာတွင် စာအုပ်ဝါသနာကြီးသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ထိုစာကြည့်တိုက်ပျက်မှ စာအုပ်အချို့ကိုယူပြီး တရိတသေ သိမ်းဆည်းထားသည်။ ထိုစာအုပ်များထဲတွင် ‘ဟိတောပဒေသ’စာအုပ် ပါလာသည်။

ထို‘ဟိတောပဒေသ’ကို စာကူးစက်ဖြင့် လှည့်ထားသော အဘယာရာမဆရာတော်၏ ဟိတောပဒေသနိဿယနှင့် တိုက်ဖတ်ကြည့်သည်။ ထိုအခါ ဟိတောပဒေသ၏ အရသာကို သိလာသည်။ ‘ဟိတောပဒေသ’ကို မြန်မာစကားပြေဖြင့် ရေးသားလိုသည့် စိတ်ဆန္ဒလည်း ပေါ်လာသည်။ သို့ဖြစ်၍ စစ်ပြီးစ တခြားအလုပ်လည်း မည်မည်ရရမရှိသဖြင့် ‘ဟိတောပဒေသ’ကို မြန်မာစကားပြေဖြင့် ပြန်ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးစမ်းကြည့်သည်။ ရိုးသားစွာ ဝန်ခံရမည်ဆိုလျှင် ထိုစဉ်က ‘ဟိတောပဒေသ’ကို မြန်မာပြန်ခြင်းမှာ တကယ်တတ်၍ ပြန်ခြင်းမဟုတ်ပါ။ အဘယာရာမ

mgjoe.com

ဆရာတော်၏နိဿယကိုကြည့်၍ ပြန်ခြင်းမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏စာအုပ်ကို 'ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန်' (ဟိတ-ကြီးပွားရေး၊ ဥပဒေသ-လမ်းညွှန်) ဟု အမည်တပ်လိုက်သည်။ ရေးပြီးသည့် ခုနှစ်မှာ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဖြစ်သည်။ စာအုပ်၏ နိဒါန်းအဆုံးတွင် '၁၃၀၇ ခု၊ သီတင်းကျွတ်လဆုတ် ၈ ရက်' ဟု နေ့စွဲတပ်လိုက်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်က စာအုပ်တစ်အုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေဖို့ရန်မှာ ယခုခေတ်လောက် မလွယ်ကူပေ။ ကျွန်တော်၏စာမူ စာအုပ်ဘဝ ရောက်ရေးမှာ လမ်းစရှာလေ ဝေးလေဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်၍ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ကျွန်တော် အိန္ဒိယသွားသောအခါ စာမူကို သုဓမ္မဝတီ ဦးပန်းမောင် (ကွယ်လွန်) ထံ ကြည့်ရှုစိစဉ်ရန် အပ်ထားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော် အိန္ဒိယ၌နေစဉ် သုဓမ္မဝတီ ဦးပန်းမောင်ထံမှ စာလာ၏။

“ကြီးပွားရေးလမ်းညွှန်စာအုပ် ကျောင်းသုံးဖြစ်သွားပြီ”

သူ့စာဖတ်ပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းသာရမလိုလို ဖြစ်နေခိုက် သူ့စာက ဆက်ပြန်၏။

“ကျောင်းသုံး ဖြစ်သွားပြီဆိုလို့ ဝမ်းမသာနဲ့ဦး၊ ကျောင်းသားသုံး မဟုတ်ဘူး၊ ဆရာကိုင် ပြဋ္ဌာန်းတာ”

ပညာရေးပိုင်းက ပုဂ္ဂိုလ်များ သိကြပါလိမ့်မည်။ စစ်ပြီးစ ပညာရေးသည် စစ်မဖြစ်ခင်က ပညာရေးနှင့် မခြားနားလှသေးပေ။ ကျောင်းသုံးစာအုပ် ပြဋ္ဌာန်းပုံမှာလည်း စစ်မဖြစ်ခင်က ပုံစံအတိုင်းပင် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်က ပြင်ပပုဂ္ဂိုလ်များ၏ စာအုပ်များကိုလည်း ကျောင်းသုံးစာအုပ်ကော်မတီက သဘောကျလျှင် ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းသည်။ ကျောင်းသုံးစာအုပ် ပြဋ္ဌာန်းခံရလျှင်လည်း တိုက်နှင့်နေပြီး ကားစီးရဖို့ ကျိန်းသေတော့သည်။

သို့ဖြစ်၍ မိမိစာအုပ် ကျောင်းသုံး ပြဋ္ဌာန်းရေးအတွက် အထူးကြိုးစားကြည့်သည်။ စာအုပ်ကို လက်ရေးမူဖြင့်လည်း ကျောင်းသုံးကော်မတီကို တင်ပြနိုင်ခွင့်ရှိသည်။ သို့ဖြစ်၍ အချို့ပုဂ္ဂိုလ်များသည် စာအုပ်ရေးပြီး လက်ရေးမူအဖြစ်ဖြင့်ပင် ကျောင်းသုံးကော်မတီကို တင်ပြကြ၏။ ယင်းအခွင့်အရေးကို အသုံးချလျက် သုဓမ္မဝတီ ဦးပန်းမောင်က ကျွန်တော်၏

စာမူကို ကျောင်းသုံး ကော်မတီထံ တင်ပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျွန်တော်၏ စာမူကို ကျောင်းသုံးကော်မတီက စာအုပ်အမည်နှင့် ရေးသူအမည်ပါ ပြန်တမ်းထဲတွင် ထည့်ပြီး ကျောင်းသုံးပြဋ္ဌာန်းလိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းသားသုံးရန်မဟုတ်ဘဲ ဆရာသုံးရန်သာ ဖြစ်သည်။ ယင်းကျောင်းသုံးမျိုးမှာ အလုပ်မဖြစ်သည့် ကျောင်းသုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ အကြောင်းမထူးသည့် ကျောင်းသုံးမျိုး ဖြစ်သည်။ ဆရာကိုင် ဆရာသုံး ဟူသည်မှာလည်း မသုံးမနေရ၊ မကိုင်မနေရမဟုတ်။ သုံးချင် ကိုင်ချင်မှ သုံးနိုင် ကိုင်နိုင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်၏စာမူ စာအုပ် ဖြစ်ရေးမှာ လှမ်းလေဝေးလေပင် ဖြစ်နေသည်။ စာမူသည် ဖိုင်ထဲမှာသာ ရှိနေခဲ့သည်။

သို့နှင့် တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကူးပြောင်းလာခဲ့၏။ တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် နှင့် နှစ်တွေ ကူးပြောင်းလာခဲ့သော်လည်း ကျွန်တော်စာမူသည် ဖိုင်တွဲထဲတွင် အောင်းနေဆဲပင် ရှိသည်။

ထို့နောက် ဆယ်နှစ်အကြာ ၁၉၅၅ခုနှစ်သို့ ရောက်သောအခါ တွင်ကား ကျွန်တော်၏ စာမူသည် ဖိုင်တွဲအတွင်းက တွန်းကန်ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။ ထိုနှစ်တွင် ကျွန်တော်၏ ‘ဟိတောပဒေသ’ မြန်မာပြန်၏ ပထမကဏ္ဍ ဖြစ်သည့် ‘မိတ္တလာဘ’ ကို ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့သည်။ သို့ ရာတွင် စာအုပ်မည်ကာမတ္တသာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အုပ်ရေကလည်း တစ်ထောင် မျှသာ ရိုက်နိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်တော်၏ ‘ဟိတောပဒေသ’ မြန်မာပြန်မှာ ကံဆိုးလေသည်။ ကျန်သုံးပိုင်း ဆက်မထွက်နိုင်ပါ။

ကျွန်တော်၏ ‘ဟိတောပဒေသ’ မြန်မာပြန်သည် ယခု သုံးဆယ် ကျော်မှ ကံပေါ်သည်ဟု ဆိုရပါမည်။ ရေးသား၍ပြီးသည့်နှစ်မှ ရေတွက် လျှင် ယခု နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်အကြာတွင် စာအုပ်ဖြစ်ဖို့ အခြေအနေ ပေးလာပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်၏ ‘ဟိတောပဒေသ’ မြန်မာပြန်ကို ဆက် လက်ရိုက်နှိပ်ထုတ်ဝေရန် စိတ်မရှိတော့ပေ။ အကြောင်းမူကား ‘ဟိတော ပဒေသ’ ကို ပညာရှင်ပေါင်းများစွာက မြန်မာစာပေလောကနှင့် မိတ်ဆက် ပေးထားပြီးပြီ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

သို့ရာတွင် ‘လူငယ်စာပေ’(မန္တလေး)က ကျွန်တော်၏ ‘ဟိတော

ပဒေသ'မြန်မာပြန်ကို ထုတ်ဝေလိုကြောင်း အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ပြော
လာသဖြင့် ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ထုတ်ဝေခွင့်ပြုလိုက်ရခြင်း ဖြစ်သည်။
ယခု 'ဟိတောပဒေသ'ကို ရိုက်နှိပ်မည်လုပ်သောအခါ စာရွက်များမှာ
ဆွေးမြည့်နေပြီး အချို့နေရာများတွင် ခြေများကိုက်ထားသဖြင့် ယခင်စာ
အချို့ ပျက်စီးယိုယွင်း၍ပင်နေလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ အချို့နေရာများတွင်
ပြန်လည်အသစ်ရေးရသည်။ ယခင်ရေးသားခဲ့သည့် စာများကိုလည်း
'ဟိတောပဒေသ'မူရင်းနှင့် ထပ်မံပြီး တိုက်ဆိုင်ညှိနှိုင်းရသည်။

၁၉၄၅ခုနှစ်ကရေးခဲ့သော 'ဟိတောပဒေသ'မြန်မာပြန်သည် ၁၉၇၅
ခုနှစ် အနှစ်သုံးဆယ် အကြာတွင်မှ ထွက်လာလေသည်။

ပထမဦးဆုံးရေးသားခဲ့သော 'ဟိတောပဒေသ'မြန်မာပြန်သည် သူ
နောက် စာအုပ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် ထွက်ပေါ်ပြီးသည့်နောက်မှ ထွက်
ပေါ်လာသည်။

ဤစာအုပ်၏အဆုံးသက္ကတပုံဝတ္ထုသမိုင်းကို ရေးသားရာ၌ ပဉ္စတန္ဒရ
နှင့် ဟိတောပဒေသ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများသို့ ပျံ့နှံ့သွားပုံ၊ ကမ္ဘာ့ ဘာသာများဖြင့်
ဘာသာပြန်ဆိုပုံ၊ ပဉ္စတန္ဒရနှင့် ဟိတောပဒေသမူအမျိုးမျိုးရှိပုံကို ရေးပြ
ထားသည်။

မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဟိတောပဒေသ မည်သည့်ခေတ်က ရောက်သနည်း။
မှတ်တမ်းမှတ်ရာမရှိ၍ မည်သည့်ခေတ်တွင် စတင်ရောက်သည်ဟု အတိ
အကျ မသိရသော်လည်း ပင်းယခေတ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဟူ၍ အကြမ်း
ဖျင်း သိရှိရပေသည်။ ပင်းယခေတ်တွင် ရောက်ရှိနေပြီဟု ယူဆလျှင်
မြန်မာနိုင်ငံသို့ ဟိတောပဒေသရောက်သည့်ခေတ်သည် အခြားတိုင်းပြည်
များသို့ ဟိတောပဒေသ ရောက်သည့်ခေတ်နှင့်စာလျှင် နောက်မကျပေ။

မြန်မာပြည် ပင်းယခေတ် လေးစီးရှင်ကျော်စွာလက်ထက် သီရိမဟာ
စတုရင်္ဂမလဘွဲ့ရ အမတ်ကြီးသည် ဟိတောပဒေသဝတ္ထုကို အင်္ဂါနှစ်ဆယ်
ကျော် ဘာသာပြန်သည်ဟု မှတ်တမ်းများ၌ ဖော်ပြထားကြသည်။ ယင်း
အယူအဆမှန်လျှင် ဟိတောပဒေသ သို့မဟုတ် ပဉ္စတန္ဒရကို မြန်မာ
ပြန်သည့် ခေတ်မှာလည်း အခြား အချို့ဘာသာများဖြင့် ဘာသာပြန်သည့်
ခေတ်နှင့်စာလျှင် နောက်မကျပေ။

သိရိမဟာ စတုရင်္ဂဗလအမတ်ကြီး ဟိတောပဒေသကို မြန်မာ ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ထားသည့်စာ ယခုခေတ်တွင် မတွေ့ရသော်လည်း ဟိတောပဒေသအပါအဝင် သက္ကတနိတိကျမ်းများ၌ ပါရှိသည့် သက္ကတ နိတိဂါထာများကိုမူ ပါဠိနိတိဂါထာများအဖြစ် ပြောင်းထားသည်ကိုမူ တွေ့ရပေသည်။ 'လောကနိတိ'၌ပါသည့် ဂါထာအချို့မှာ သက္ကတနိတိ ကျမ်းမှ ယူထားသည့် ဂါထာများဖြစ်ပေသည်။

ယခု တွေ့ရှိသည့်စာအရ ပြောရလျှင် ဟိတောပဒေသကို ပထမဦးဆုံး မြန်မာပြန်သူမှာ အရှင်ရဝိန္ဒအမည်ရှိ ဆရာတော် ဖြစ်လေသည်။ အရှင် ရဝိန္ဒသည် ၁၈၈၄ ခုနှစ်၌ အိန္ဒိယပြည်တွင် သီတင်းသုံးစဉ် ဟိတော ပဒေသကို ပါဠိမြန်မာ နှစ်ဘာသာဖြင့် ဘာသာပြန်ဆိုသည်။ ထို့နောက် သီပေါမင်း ပါတော်မူအပြီးတွင် ရန်ကုန်မြို့သို့ ပြန်လည်ကြွရောက်လာပြီး ၁၈၈၇ ခုနှစ်တွင် ယခင်ပြန်ဆိုပြီး ဟိတောပဒေသပါဠိနိဿယကို မြန်မာ စကားပြေသက်သက်ဖြင့် ပါဠိဂါထာများကိုပါ ပြည့်စွက်၍ ရေးသားလေ သည်။ ထိုဆရာတော်သည် ဘင်္ဂလားဆရာတော် ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားကျော်ကြားလေသည်။

၁၉၁၃ ခုနှစ်တွင် အရှင်ဣန္ဒောဘာသသည် အဘယာရာမဆရာတော် ချပို့သည်ကို မှီငြမ်းပြုလျက် ဟိတောပဒေသ မြန်မာနိဿယကို ရေး သားခဲ့လေသည်။ အရှင်ဣန္ဒောဘာသသည် အဘယာရာမဆရာတော်၏ တပည့်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ နောင်သောအခါ၌ အရှင်ဣန္ဒောဘာသသည် လူဝတ်လဲပြီးလျှင် ပါဠိဆရာကြီး ဆရာညွန့်အမည်ဖြင့် ထင်ရှားလာသည်။ ပါဠိဆရာကြီး ဆရာညွန့်အမည်ဖြင့်လည်း မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်ကို အဆက်ဖြင့် ရေးသားခဲ့လေသည်။

မော်လမြိုင် တောင်ပေါက်ဆရာတော်ဟု ထင်ရှားကျော်ကြားသော ဆရာတော် ဦးစက္ကပါလသည် ဘာသန္တ ရ ကျမ်းကျင်သူ ဆရာတော်တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ ယင်းဆရာတော်လည်း သီဟိုဠ် သီတင်းသုံးနေထိုင်စဉ်အတွင်း ဟိတောပဒေသ မြန်မာနိဿယတစ်စောင် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်ဟု သိရှိ ရသည်။

၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် အဘယာရာမ ဆရာတော် ချပို့သော ဟိတော

ပဒေသ နိဿယကို အရှင်ဂုဏာလင်္ကာရက စာကူးစက်ဖြင့်လှည့်ပြီး စာအုပ်ဖြစ်မြောက်အောင် ပြုလုပ်ဖန်တီးသည်။ ယင်းဟိတောပဒေသ နိဿယသည် မြန်မာဘာသာဖြင့်ရှိသည့် မူများအနက် မူရင်းနှင့် အနီးစပ်ဆုံး တိုက်ရိုက်အကျဆုံး သက္ကတဘာသာ စာသင်သားများအတွက် ကျေးဇူးအများဆုံးမူ ဖြစ်သည်။ နောက်ပိုင်း မြန်မာဘာသာဖြင့် ဟိတောပဒေသကို ရေးသားသူများမှာလည်း ယင်းမူကို အခြေပြုပြီး ရေးသားကြသူများသာလျှင် များပြားပေသည်။

အဘယာရာမဆရာတော် ဦးအဂ္ဂဓမ္မသည် မြန်မာလူမျိုးထဲ၌ သက္ကတဘာသာ ထူးချွန်သူ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဟိတောပဒေသ ကဲ့သို့ပင် ဆရာတော်ချပို့ထားသည့် အခြားသက္ကတကျမ်းစာနိဿယများ အများအပြားရှိသည်။ ယင်းကျမ်းစာများထဲတွင် ကဗျာစာပေနှင့်ပတ်သက်၍လည်း ပါသည်။ သဒ္ဒါနှင့်ပတ်သက်၍လည်းပါသည်။ ဆရာတော်၏ ယင်းသက္ကတကျမ်းစာ မြန်မာနိဿယ လက်ရေးမူများမှာ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ကူးယူကြပြီး မြန်မာနိုင်ငံအဝန်း ပျံ့နှံ့နေသည်။ ယင်းနိဿယများသည် သက္ကတ စာသင်သားများအတွက် အလွန်ပင်ကျေးဇူးများလှပေသည်။ သက္ကတစာပေနှင့် မြန်မာစာပေအတွက် ဆရာတော်၏ အကျိုးပြုချက်ကား စာပေ သမိုင်း၌ မှတ်တမ်းတင်ထားထိုက်ပေသည်။

ဟိတောပဒေသကို မြန်မာပြန်သူ အခြားပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးမှာ အဖျောက်ဆရာတော် ဖြစ်လေသည်။ အဖျောက်ဆရာတော်သည် ဟိတောပဒေသကို ပထမဦးဆုံး ဈေးဦးဖောက်သွားခဲ့သည့် ဘင်္ဂလားဆရာတော်ကြီး၏ တပည့်ဖြစ်သည်။ အဖျောက်ဆရာတော်သည် ဘင်္ဂလားဆရာတော် ဘာသာပြန်သွားခဲ့သည့် ဟိတောပဒေသ၏ ပထမပိုင်းဖြစ်သည့် မိတ္တလာဘကို ချန်လှပ်ခဲ့ပြီးလျှင် ၁၉၃၄ ခုနှစ်၌ ဒုတိယပိုင်းဖြစ်သည့် မိတ္တဘေဒကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၃၅ ခုနှစ်၌ တတိယပိုင်းဖြစ်သည့် ဝိဂ္ဂဟကိုလည်းကောင်း၊ ၁၉၃၆ ခုနှစ်၌ စတုတ္ထပိုင်းဖြစ်သည့် သန္တိကိုလည်းကောင်း ဘာသာပြန်ရေးသားခဲ့လေ သည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်၌ ပထမပိုင်းဖြစ်သည့် မိတ္တလာဘကိုပါ ထပ်မံပြန်ဆိုလေသည်။

ဆရာမာဃသည် ၁၉၃၅ ခုနှစ်လောက်က 'တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်' အမည်ဖြင့်

ဟိတောပဒေသနှင့် ပဉ္စတန္တရတို့ထဲက တိရစ္ဆာန်ပုံပြင်များကို ထုတ်နုတ် ပြီး စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ ယင်းစာအုပ်ကို 'စာရေးဆရာ ကလပ်' စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့လေသည်။

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် 'ဟိတောပဒေသ' မြန်မာ မူများ အတော်များများ ပေါ်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ဦးအောင်မိုး (ပါဠိပါရဂူ) သည် 'ဟိတောပဒေသပုံပြင်' ဟူသော အမည်ဖြင့် ဟိတောပဒေသ၌ပါသည့် ပုံပြင်များကို မြန်မာပြန်ဆို ရေး သားခဲ့လေသည်။

ဦးအုန်းရွှေ၏ ဟိတောပဒေသ မြန်မာပြန်လည်း ထွက်ခဲ့ဖူးသည်။

ဦးသော်ဇင်လည်း 'အမေပြောသောပုံပြင်' အမည်ရှိ စာအုပ်ထဲတွင် ဟိတောပဒေသထဲက ပုံပြင်များကို ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

ဟိတောပဒေသထဲမှ ပုံဝတ္ထုကိုလည်းကောင်း၊ အဆုံးအမ ဥပဒေသ ကိုလည်းကောင်း ကိုးကားပြီး ရေးသားထားကြသည့်စာများကား မမှတ် နိုင်လောက်အောင်ပင် များပြားပေလိမ့်မည်။

မြန်မာစာအုပ်လောက၌ ဟိတောပဒေသမူများ ယခုလောက် များပြား နေသည်ကိုထောက်၍ ဟိတောပဒေသသည် အခြားဘာသာများ၌ လူ ကြိုက်များသည့် ကျမ်းစာတစ်ခု ဖြစ်သကဲ့သို့ပင် မြန်မာဘာသာ၊ မြန်မာ စာပေလောက၌လည်း လူကြိုက်များသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ဖြစ်ကြောင်း သိသာထင်ရှားပေသည်။

ဤစာအုပ်၏ အဆုံး၌ 'သက္ကတပုံဝတ္ထုသမိုင်း' ရေးပြရာတွင်ဘာသာ စကားအသီးသီး၌ ပဉ္စတန္တရနှင့် ဟိတောပဒေသမူ အမျိုးမျိုးရှိကြောင်း ရေးသားတင်ပြထားသည်။ ယင်းကိုထောက်လျှင် မြန်မာဘာသာ မြန်မာ စာ၌ ဟိတောပဒေသ အမျိုးမျိုးရှိနေသည်မှာ အဆန်းမဟုတ်တော့ပေ။

ကျွန်တော်၏ 'ဟိတောပဒေသ' သည်လည်း ဟိတောပဒေသ မြန်မာ ဘာသာ အမျိုးမျိုးထဲက တစ်မူသာလျှင် ဖြစ်ပေသည်။

ပါရဂူ
JR-၉-၇၅

မာတိကာ

၁။	မိတ္တလာဘ (မိတ်ဖွဲ့ခန်း)	၂၃
၂။	မိတ္တဆောဒ (မိတ်ပျက်ခန်း)	၇၉
၃။	ဝိဂ္ဂဟ (စစ်တိုက်ခန်း)	၁၃၅
၄။	သန္တိ (စေ့စပ်ခန်း)	၁၈၄

စကားချီး

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါး၌ ပါဠိပုတ် (ယခုပတ္တနား) အမည်ရှိသော မြို့တစ်မြို့ ရှိလေ၏။ ထိုမြို့၌ မင်းဂုဏ် မင်းအင်္ဂါနှင့် ညီညွတ်ပြည့်ဝသော သုဒဿနအမည်ရှိ ဘုရင်တစ်ပါး စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေလေသည်။ အခါတစ်ပါးဝယ် ထိုဘုရင်သည် တစ်စုံတစ်ဦးထံမှ ဩဝါဒစကားနှစ်ရပ်ကို ဤသို့ကြားသိရသည်။

ယုံမှားသံသယအားလုံးကို ပယ်ဖျောက်ရှင်းလင်းနိုင်သော၊ မျက်ကွယ်အကျိုးကို ပြုတတ်သော ကျမ်းဂန်စာပေသည်သာလျှင် လူအားလုံး၏ မျက်စိဖြစ်၏။ ကျမ်းဂန်စာပေမျက်စိမရှိသူသည် သူကန်း ဖြစ်၏။

အသက်အရွယ် ပျိုမျစ်ခြင်း၊ ဥစ္စာဓနကြွယ်ဝခြင်း၊ အစိုးရခြင်း၊ အသိပညာ မဲ့ခြင်း၊ ယင်းလေးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးသည်ပင် အကျိုးမဲ့ပြုတတ်၏။ လေးမျိုးစလုံးရှိသူအတွက်မူ အဘယ်ဆိုဖွယ်ရာရှိအံ့နည်း။

ထိုအခါ ကျမ်းဂန်စာပေမသင်ကြားဘဲ လမ်းလွဲလိုက်နေကြသည့် သားတော်များအတွက် စိတ်လက်မသက်မသာဖြစ်ပြီးလျှင် ဤသို့ အကြံဖြစ်ပေါ်မိလေသည်။

ပညာမရှိ တရားမသိသော သားမျိုးကို မွေးဖွားရသဖြင့် အကျိုးကျေးဇူးမရှိပေ။ ကန်းနေသော မျက်စိသည် ဘာမျှအသုံးမဝင်။ နာကျင်ကျိန်းစပ်ရုံအတွက် သက်သက်သာလျှင် ဖြစ်သည်။

မမွေးရသေးသောသား၊ သေဆုံးသွားသောသား၊ မိုက်သောသား၊ ယင်းသားသုံးမျိုးအနက် ပထမနှင့် ဒုတိယသား နှစ်မျိုးသည် တစ်ကြိမ်သာလျှင် ဒုက္ခပေးတတ်၏။ တတိယသားမျိုးကား အစဉ်တစိုက် ဒုက္ခပေးတတ်သည်။

ကိုယ်ဝန်ပျက်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မယားနှင့် အတူမနေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သားမွေးပြီး သေဆုံးသွားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ သမီးဖွားလာ

ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ မြို့နေခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဝမ်းတိုက်ထဲ၌ပင် ပဋိသန္ဓေတည်နေခြင်းသည်လည်းကောင်း မြင့်မြတ်သေး၏။ သို့ရာတွင် ရုပ်ဆင်း လှပပြီး အဆင်တန်ဆာ ဆင်ယင်ထားသည့်သား ဖြစ်စေကာမူ ပညာမဲ့က မမြင့် မြတ်ပေ။

မိမိအမျိုးအနွယ် ဂုဏ်တက်စေသည့် သားမျိုးဖြစ်မှု မွေးဖွားရကျိုးနပ်၏။ တပြောင်းပြန်ပြန် လည်၍နေသည့် ဤသံသရာ၌ မသေသူ ဘယ်သူရှိသနည်း။ မမွေးသူ ဘယ်သူရှိသနည်း။

ဂုဏ်ရှိသူတို့၏ စာရင်း၌ အစပိုင်းက မှား၍ပင် မပါဝင်နိုင်သော သားမျိုးကို မွေးဖွားရပါမူကား မိန်းမမြို့နှင့် အဘယ်မှာ ထူးခြားချက်ရှိဦးမည်နည်း။

အလှူဒါန၌လည်းကောင်း၊ အကျင့်သီလ၌လည်းကောင်း၊ သူရသတ္တိ၌လည်း ကောင်း၊ အတတ်ပညာ၌လည်းကောင်း၊ ဥစ္စာခန့်၌လည်းကောင်း စိတ်မဝင်စား သော သားမျိုးသည် အမိ၏ အညစ်အကြေးအစုမျှသာလျှင် ဖြစ်သည်။

သားဖျင်းသားမိုက် တစ်ရာထက် အရည်အချင်းနှင့်ပြည့်စုံသော သား တစ် ယောက်က မြတ်၏။ တစ်စင်းတည်းသောလသည် အမိုက်မှောင်ကို ပယ်ဖျောက် နိုင်စွမ်းသော်လည်း ကြယ်တာရာပေါင်းများစွာသည် အမိုက်မှောင်ကို ပယ်ဖျောက် ခြင်းငှာ မစွမ်းနိုင်။

အကြင်သူသည် ကောင်းမှုပြုရာအရပ်၌ ပြုနိုင်ခဲ့သော အကျင့်တရားကို ကျင့်ကြံပြုလုပ်၏။ ထိုသူ၏သားသည် မိဘစကားကို နားထောင်တတ်၏။ ဥစ္စာ ပစ္စည်း ကြွယ်ဝပေါများတတ်၏။ တရားစောင့်သိတတ်၏။ ပညာရှိ ဖြစ်တတ်၏။

စီးပွားဥစ္စာရခြင်း၊ အနာရောဂါကင်းခြင်း၊ ချစ်သူ၊ ချစ်ဖွယ်စကားပြော ကြားတတ်သည့် မယား၊ စကားနားထောင်တတ်သည့်သား၊ အကျိုးစီးပွားကို ပြုတတ်သည့် အတတ်ပညာ၊ ယင်း ခြောက်ပါးသည် လောက၏ ချမ်းသာသုခ ဖြစ်၏။

ကြွေးတင်အောင်လုပ်သော အဖသည် ရန်သူ ဖြစ်၏။ လင်ငယ်နေသော အမိသည် ရန်သူ ဖြစ်၏။ အဆင်းလှသော မယားသည် ရန်သူ ဖြစ်၏။ ပညာမဲ့ သော သားသည် ရန်သူ ဖြစ်၏။

အလေ့အကျင့်မလုပ်လျှင် အတတ်ပညာသည် အဆိပ် ဖြစ်၏။ မကြေညက် လျှင် အစာသည် အဆိပ် ဖြစ်၏။ ပညာမဲ့သူအတွက် ပွဲလယ်သဘင်သည် အဆိပ်

ဖြစ်၏။ လူအိုအတွက် မိန်းမပျိုသည် အဆိပ် ဖြစ်၏။

သာမန်အမျိုးအနွယ်၌ မွေးဖွားစေကာမူ အရည်အချင်းရှိလျှင် လေးစားထိုက်၏။ ဝါးကောင်းဖြင့်ပြုလုပ်သော လေးသည် ညှို့မရှိမူ အဘယ်မှာလျှင် အသုံးဝင်တော့မည်နည်း။

နာရီ နေ့ရက် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်သွားသော်လည်း ပညာမသင်ကြားသော သားသည် ရွံ့ညွှန်ပျောင်း၌ မြုပ်နစ်သော နွားကဲ့သို့ ပညာရှိတို့၏ အလယ်၌ မြုပ်နစ်ရလိမ့်မည်။

ငါသည် ယခုအခါတွင် သားတော်များကို ဘယ်နည်းဘယ်ပုံပညာ အရည်အချင်းနှင့် ပြည့်စုံအောင် ပြုလုပ်ရမည်နည်း။

အစာစားခြင်း၊ အိပ်ခြင်း၊ ကြောက်လန့်ခြင်း၊ မေထုန်မှီဝဲခြင်း ဤလေးမျိုးသည် လူနှင့် တိရစ္ဆာန်၌ တူညီ၏။ လူ၌ တရားဓမ္မသာလျှင် ပိုလွန်၏။ တရားဓမ္မ မရှိသောသူသည် တိရစ္ဆာန်နှင့်မထူးပေ။

ကိုယ်ကျင့်တရား၊ စီးပွားဥစ္စာ၊ ကာမဂုဏ်၊ လွတ်ငြိမ်းမှု ဤလေးမျိုးအနက် တစ်မျိုးမျိုးမရှိသူ၏ လူဖြစ်လာခြင်းသည် ဆိတ်မ၏ လည်ပင်းနား၌ရှိသော နို့တိုင်းကဲ့သို့ အချည်းနှီးသာလျှင် ဖြစ်၏။

‘ဖြစ်မည့်အရာမဟုတ်လျှင် ဘယ်တော့မှ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်၊ ဖြစ်မည့်အရာမဟုတ်လျှင် မုချဖြစ်လိမ့်မည်သာတည်း’ တောင်တောင်အိအိ ကြံစည်တွေးတောခြင်းတည်း ဟူသော ယင်းအဆိပ်ကို ပျောက်ကင်းစေတတ်သည့် ဆေးမျိုးကို ဘာကြောင့် မသောက်သနည်း။ ယင်းစကားသည် အလုပ်ကိစ္စကို ဆောင်ရွက်နိုင်စွမ်းမရှိသော လူပျင်း၏စကားဖြစ်၏။

လူသည် ကံကို ယိုးမယ်ဖွဲ့ပြီးလျှင် လုံ့လဝီရိယမလျှော့သင့်ပေ။ အကြောင်းမူကား လုံ့လမပါဘဲ နှမ်းထဲကဆီကို ထုတ်မယူနိုင်ပေ။

ဝီရိယရှိသော ယောက်ျား အာဇာနည်၏ထံသို့ ဥစ္စာနတ်ရောက်လာတတ်သည်။ လုံ့လမရှိသူတို့ကမူ ‘ကံပေးလျှင် ရလိမ့်မပေါ့’ဟု ပြောကြသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကံကို ဘေးဖယ်ထားပြီးလျှင် အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားအားထုတ်သင့်ပေသည်။ အားထုတ်ပါလျက် အောင်မြင်မှု မရရှိပါမူကား ဘာမှ အပြစ်တင်စရာ မရှိပေ။

ယာဉ်ရထားသည် ဘီးတစ်ဘီးတည်းဖြင့် မသွားနိုင်သကဲ့သို့ ထိုနည်းတူ

လုံ့လနှင့်ကင်း၍ ကံသည် အကျိုးမပေးနိုင်ပေ။

ရှေးဘဝက ပြုလုပ်ခဲ့သည့် လုံ့လပြုချက်ကိုသာလျှင် ကံဟုခေါ်ဆိုသည်။ ထို့ကြောင့် လူသည် လုံ့လဥဿာဟဖြင့် မပျင်းမရိ ကြိုးစားအားထုတ်သင့်လေသည်။

အိုးထိန်းသည်သည် မြေစိုင်ခဲမှ အိုးခွက် စသည်ကို အလိုရှိသလို ပြုလုပ် ယူသကဲ့သို့ လူသည်လည်း အလုပ်ကိစ္စကို အားထုတ်ပြုလုပ်၍ အကျိုးစီးပွားကို အလိုရှိသလို ရယူသင့်လေသည်။

‘ထန်းသီးကြော့ခိုက် ကျီးနင်းကြိုက်’ပမာ မျက်မှောက်၌ ရောက်ရှိလာသော ရွှေအိုးကို မြင်ရသော်လည်း ကံသည် သူ့အလိုလို မယူတတ်ပေ။ လုံ့လဝီရိယကို စောင့်၍နေသည်။

လုံ့လဖြင့်သာလျှင် အလုပ်ကိစ္စသည် ပြီးစီးအောင်မြင်၏။ စိတ်အလိုဆန္ဒ ဖြင့် မပြီးစီးမအောင်မြင်နိုင်။ အိပ်နေသောခြင်္သေ့၏ ခံတွင်းထဲသို့ သားသမင်သည် အလိုအလျောက် ဝင်ရောက်မလာနိုင်ပေ။

ကလေးသူငယ်ကို အတတ်ပညာ သင်ကြားမပေးသော မိနှင့်ဘာသည် ကလေးသူငယ်၏ရန်သူ မည်၏။ အတတ်ပညာ မသင်ကြားရသော ကလေး သူငယ်သည် ဟင်္သာအလယ်ရှိ ဗျိုင်းကဲ့သို့ ပရိသတ်အလယ်တွင် မတင့်တယ်ပေ။

အရွယ်အဆင်းနှင့်ပြည့်စုံ၍ အမျိုးမြတ်သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား အတတ် ပညာကင်းမဲ့မှု ရနံ့ကင်းသော ပေါက်ပွင့်ကဲ့သို့ မတင့်တယ်ပေ။

ဆရာထံပါး၌ အတတ်ပညာ မသင်ယူသောသူသည် လင်ငယ်နှင့်ရသော သားကဲ့သို့ ပရိသတ်အလယ်တွင် မတင့်တယ်ပေ။

ယင်းသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် သုဒဿနဘုရင်သည် ပညာရှိ ညီလာခံ သဘင်ကို ဆင်ယင်ကျင်းပစေလေ၏။ ထိုပညာရှိညီလာခံသဘင်၌ ဘုရင်သုဒဿန က ဤသို့ မိန့်ကြားလေ၏။

‘ပညာရှင်အပေါင်းတို့၊ ကျွန်ုပ်၏စကားကို နာကြားကြကုန်လော့၊ ကျမ်းဂန် ပေစာ မသင်ကြားဘဲ လမ်းလွဲလိုက်နေကြသည့် ကျွန်ုပ်၏ သားတော်တို့အား နိတိကျမ်းဂန်ကို သင်ကြားပြသပြီးလျှင် လူသစ် ပုဂ္ဂိုလ်သစ်များ ဖြစ်လာအောင် အဘယ်ပညာရှင် ပြုလုပ်စွမ်းဆောင်နိုင်ပါမည်နည်း။’

‘အကြောင်းမူကား ရွှေနှင့် ပေါင်းဖက်မိခြင်းကြောင့် ဖန်သည် မြအရောင်

ထွက်သကဲ့သို့ ပညာရှိနှင့် ပေါင်းဖက်မိလျှင် လူမိုက်သည် လူလိမ္မာ ဖြစ်လာနိုင်၏။

‘ယုတ်ညံ့သူနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင် မိမိပညာသည် ဆုတ်ယုတ်သွားမည် သာဖြစ်၏။ တန်းတူသူနှင့် ပေါင်းသင်းလျှင် မိမိပညာသည် တန်းတူ အလယ် အလတ် ဖြစ်နေမည်။ တိုးတက်ကြီးပွားခြင်းမရှိပေ။ ပညာအရာသာသူနှင့် ပေါင်း သင်းလျှင်မူ မိမိပညာသည် ကြီးပွားတိုးတက်လာမည် ဖြစ်၏။’

ထိုအခါ ပညာရှိပရိသတ်အတွင်းရှိ နိတိကျမ်းတတ်ပညာရှိကြီးတစ်ဦး ဖြစ် သော ဝိကျသမ္မဆရာကြီးက ဤသို့လျှောက်တင်လေ၏။

‘အရှင်မင်းမြတ်၊ အရှင်မင်းမြတ်၏ သားတော်တို့သည် မဟာသွေးမဟာ နွယ်များ ဖြစ်ကြ၍ အကျွန်ုပ်သည် အရှင့်သားတော်များအား နိတိကျမ်းကို သင် ကြားပေးခြင်းငှာ စွမ်းနိုင်ပါသည်။’

‘အကြောင်းမူကား အကျိုးဖြစ်ထွန်းမည်မဟုတ်သည့် အရာအဝတ္ထုအတွက် ပြုလုပ်သော ကြိုးပမ်းမှုသည် အချည်းနှီးသာလျှင် ဖြစ်သည်။ ဗျိုင်းကို ဘယ်လို ပင်လုပ်လုပ် ကြက်တူရွေးကဲ့သို့ စကားတတ်လာမည် မဟုတ်ပေ။ ဤမင်းမျိုး မင်းနွယ်၌ အရည်အချင်းမရှိသည့် သားသမီးမျိုး ဖြစ်ပေါ်လာနိုင်မည် မဟုတ်ပေ။ ပတ္တမြားစိန်ကျောက်ထွက်သော ရတနာတွင်း၌ ပယင်းဖန်ကျောက်တို့ ပေါ်ပေါက် ရန်မှာ အလွန်ခဲယဉ်းလှ၏။’

‘သို့ဖြစ်၍ အကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လအတောအတွင်း၌ အရှင့်သားတော် တို့အား နိတိပညာ လိမ္မာကျွမ်းကျင်သည့် သားကောင်းများ ဖြစ်လာအောင် သင်ကြားပြသပေးပါမည်’

ထိုအခါ သုဒဿနမင်းကြီးက ရိုသေလေးစားစွာဖြင့် ဤသို့ မိန့်ကြား၏။

‘ပိုးကောင်သည် ပန်းပွင့်နှင့်အတူနေခြင်းကြောင့် လူကြီးလူကောင်းတို့၏ ဦးခေါင်းထက်သို့ ရောက်ရလေ၏။ ကျောက်တုံးကျောက်ခဲသည် လူကြီးလူ ကောင်းတို့ တည်ထားကိုးကွယ်ခြင်းကြောင့် နတ်အဖြစ်သို့ ရောက်ရလေ၏။’

‘အရှေ့နေထွက်ရာ ဥဒည်တောင်၏ အထည်ကိုယ်ခြပ်သည် နေရောင်ဟပ် သဖြင့် တောက်ပနေ၏။ ထိုအတူပင် အမျိုးညံ့သူပင် ဖြစ်လင့်ကစား သူတော် သူမြတ်တို့နှင့် ပေါင်းဖက်ရလျှင် ထင်ရှားကျော်စောနိုင်၏။’

‘ဂုဏ်သည် ဂုဏ်ကို သိတတ်သူတို့အတွက် ဂုဏ်ဖြစ်သော်လည်း ဂုဏ်မဲ့သူ လူမိုက်တို့အတွက်မူ အပြစ်ဖြစ်ကုန်၏။ မြစ်ရေချိုသည် သမုဒ္ဒရာသို့ စီးဝင်သွား

သောအခါ အရသာပျက်သွားလေ၏။

‘ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ သားတော်တို့ကို နီတိပညာ သင်ကြားပြသပေးရန် သင်သုခမိန်အား လွှဲအပ်ပါ၏’

ယင်းသို့ မိန့်ကြားပြီးလျှင် ဘုရင် သုဒဿနသည် ဝိဏျသမ္မဆရာကြီးအား ချီးမြှောက်ပူဇော်လျက် သူ၏ သားတော်တို့ကို အပ်နှင်းလိုက်လေသတည်း။

မိတ္တလာဘ

[မိတ်ဖွဲ့ခန်း]

၁။ မိတ္တလာဘ
(မိတ်ဖွဲ့ခန်း)

ပစ္စည်းဥစ္စာနှင့် အခြားပစ္စည်းကိရိယာမရှိ
သော်လည်း ပညာဉာဏ်ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် မေတ္တာအင်အားဖြင့် မိမိ
တို့၏လုပ်ငန်းကို အောင်မြင်ပြီးစီး
အောင် ပြုလုပ်နိုင်ကြသည်။

ထို့နောက် ဝိကျသမ္မဆရာကြီးသည် စံနန်းထက်တွင် ပျော်ရွှင် ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်လျက်ရှိကြသော သုဒဿနမင်း၏ သားတော်များအား ဤသို့ မြွက်ကြားလေ၏။

‘ပညာရှိတို့၏ အချိန်ကာလသည် ကဗျာကျမ်းဂန်တို့ကို ကြည့်ရှု ဖတ်ရှုခြင်းဖြင့် ကုန်ဆုံးကျော်လွန်၏။ လူပျင်းလူမိုက်တို့၏ အချိန်ကာလသည် ဒုစရိုက်မှုကို ကျူးလွန်ပြုလုပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ အိပ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ခိုက်ရန်ဒေါသဖြစ်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း ကုန်ဆုံးကျော်လွန်၍သွား၏။

‘ထို့ကြောင့် အသင် သားတော်တို့ အပျင်းပြေပျောက်စေခြင်းငှာ ကျီး၊ လိပ် စသည်တို့၏ ဆန်းကြယ်သော ပုံပြင်ကို ပြောပြမည်’

ဤတွင် သားတော်တို့က ဝိကျသမ္မဆရာကြီးအား တိုက်တွန်းတောင်းပန်ကြ သည်ဖြစ်၍ ဝိကျသမ္မဆရာကြီးက ‘ပစ္စည်းဥစ္စာ လက်နက်အင်အား မရှိသော်ငြားလည်း အသိဉာဏ်ပညာရှိပြီး အချင်းချင်းမိတ်ဆွေဖြစ်ကြသည့် ကျီး၊ လိပ်၊ သမင်၊ ကြွက်တို့သည် လုပ်စရာရှိသည်ကို လျင်မြန်စွာ ထမြောက်အောင် မြင်အောင် ဆောင်ရွက်ကြကုန်၏’ ဟူ၍ အစချီပြီးလျှင် မိတ်ဖွဲ့ခန်းကို ပြောပြလေ၏။

ဂေါဒါဝရီမြစ်ကမ်းပါး၌ အလွန်ကြီးမားသည့် လက်ပံပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေ၏။ ထိုလက်ပံပင်ကြီး၌ ညဉ့်အခါတွင် ထက်ဝန်းကျင်အရပ်မျက်နှာမှ ငှက်များစွာတို့သည် လာရောက်အိပ်ကြလေ၏။ တစ်ရံရောအခါ ညဉ့်အမှောင်ကင်းပျောက်ပြီး ကုမုဒ္ဒရာကြာ၏သခင် အရှင်နေမင်းသည် အတ္တတောင်စွယ်သို့ ရှောင်ကွယ်သွားလတ်သော် အိပ်ရာမှနိုးလာသော လဗုပတနကအမည်ရှိ ကျီးသည် မုဆိုးတစ်ယောက် ကျော့ကွင်းကိုကိုင်လျက် ‘ဒုတိယယမမင်း’ သဖွယ် လာနေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။ ထိုအခါ ‘ယနေ့စောစောစီးစီး အမင်္ဂလာကို တွေ့မြင်ရ၏။ ရှေ့ဆက်၍ ဘယ်ပုံ အနိဋ္ဌာရုံတွေကို တွေ့ကြုံရဦးမည်မသိ’ ဟု ညည်းညူရင်း စိတ်လေးလေးနှင့် မုဆိုးနောက်က ပျံလိုက်သွားလေ၏။

သောကဖြစ်ကြောင်း ထောင်ပေါင်းများစွာတို့သည်လည်းကောင်း၊ ဓားဖြစ်ကြောင်း ရာပေါင်းများစွာတို့သည်လည်းကောင်း နေ့စဉ်ရက်ဆက် လူမိုက်၏ အထံသို့ ရောက်လာကုန်၏။ ပညာရှိ၏အထံသို့ကား ရောက်လာခြင်းမရှိပေ။ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ခုံမင်နှစ်သက်တတ်သူတို့သည် နံနက်အိပ်ရာထံတိုင်း

ထတိုင်း ‘ယနေ့ ဆေခြင်း၊ နာခြင်း၊ စိုးရိမ်ပူဆွေးခြင်းထဲက အဘယ်အရာရောက် လာမည်နည်း’ ဟူ၍ အနီး၌ ကပ်လျက်ရှိသည့် ဘေးကြီးများကို ထင်မြင်အောင် ဆင်ခြင်သင့်လေသည်။

စိတြဂီဝါခိုမင်း

ထို့နောက်တွင် မုဆိုးကြီးသည် ဆန်ကွဲများကို ကြီလျက် ပိုက်ကွန်ကို ဖြန့်ခင်းထောင်ထားပြီးလျှင် အနီးအနားတွင် ပုန်းအောင်းနေလေ၏။ ထိုအခိုက် စိတြဂီဝါအမည်ရှိ ခိုမင်းသည် နောက်လိုက် အခြံအရံနှင့်တကွ ကောင်းကင်က ပျံသန်းလာစဉ် ပြန်ကျနေသော ဆန်ကွဲများကို တွေ့ မြင်ရလေ၏။ ဆန်ကွဲများကို စားချင်စိတ်ပေါ်နေကြသည့် နောက်လိုက် ခိုအပေါင်းတို့၏ အမူအရာကို တွေ့မြင်ရ သောအခါ ခိုမင်းက ဤသို့ သတိပေးစကား ပြောကြားလေသည်။

‘အချင်းတို့ လူသူမရှိသော တောကြီးမျက်မည်း၌ ဆန်ကွဲများ ဘယ်နေရာက ရောက်လာသနည်း။ စူးစမ်းဆင်ခြင်ကြလော့။ ငါကမူ ဤအရာကို အကောင်း ဟူ၍မထင်။ ဆန်ကွဲကိုစားချင်သည့် လောဘကြောင့် ငါတို့သည် ခရီးသွား ယောက်ျားတစ်ဦးကဲ့သို့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးခြင်း ဖြစ်ကြရလိမ့်မည်။ ရွှေလက်ကောက်ကို လိုချင်သည့် လောဘကြောင့် ရွံ့ညွှန်ပျောင်း၌ ကျွန်ုပ်တို့နေသော ခရီးသည် တစ်ယောက်ကို ကျားအိုကြီး သတ်ဖြတ်ကိုက်ချိဖူးခဲ့လေပြီ။

‘ငါသည် တစ်ရံရောအခါ တောင်ဘက် တောထဲ၌ လှည့်လည်ကျက်စား နေစဉ် ကျားအိုကြီးတစ်ကောင်သည် ရေချိုးလျက် ရေအိုင်တစ်အိုင်ဘေး၌ သမန်း မြက်ကို လက်ကကိုင်ပြီး “ခရီးသွားခရီးလာအပေါင်းတို့၊ ဤရွှေလက်ကောက်ကို လာယူလှည့်ကြလော့” ဟု ဟစ်အော်ပြောဆိုလေ၏။ ထိုအခါ လောဘရှိသော ခရီးသည်တစ်ဦးသည် ဤသို့ စိတ်ကူးမိလေ၏။

‘ဤရွှေလက်ကောက်သည် ငါ၏ဘုန်းကံကြောင့် ပေါ်ပေါက်လာခြင်း ဖြစ် လိမ့်မည်။ သို့သော် အသက်ဘေးအတွက် ယုံမှားသံသယ စိတ်မချဖွယ်ဖြစ်နေ၍ အရမ်းလောဘမထွက်သင့်ပေ။

‘အကြောင်းမူကား အကျိုးမဲ့ပြုမည့်သူထံမှ အလိုရှိသည့်အရာကို ရရှိသော် လည်း ကျေးဇူးမများပေ။ အဆိပ်ရောထားသည့်အရာသည် အမြိုက်သုဓာပင် ဖြစ်လင့်ကစား သေစေခြင်းငှာစွမ်းနိုင်လေ၏။

‘သို့ရာတွင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှာဖွေရသော အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းအလုပ် ဌိ ယုံမှားသံသယ စိတ်မချဖွယ် ရှိသည်ချည်းသာလျှင် ဖြစ်လေ၏။

‘လူသည် ကိုယ်နှင့် အသက်အတွက် ယုံမှားသံသယ စိတ်မချလောက်သည့် (သေမလား ရှင်မလားဟူသော) အဆင့်သို့ မတက်ရောက်ဘဲနှင့် ကောင်းကျိုး ချမ်းသာကို မတွေ့ကြုံရပေ။ ထိုအဆင့်သို့ တက်ရောက်ကျော်လွန်ပြီး အသက်မသေ ဘဲ ကျန်နေမှသာလျှင် ကောင်းကျိုးသုခကို တွေ့ကြုံခံစားရလေ၏။

‘သို့ဖြစ်၍ အသေအချာသိရအောင် စုံစမ်းဦးမှတော်မည်’

ယင်းသို့ ကြံစည်ပြီးလျှင် ခရီးသည်က အသင့်လက်ကောက် အဘယ်မှာ နည်းဟု မေးလိုက်၏။ ထိုအခါ ကျားက လက်ကို ဖြန့်ပြလေသည်။

ခရီးသည်။ ။ သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲလေ့ရှိသည့် သင့်ကို အဘယ်ပုံ ယုံကြည် စိတ်ချရမည်နည်း။

ကျား။ ။ ခရီးသည်၊ ကျွန်ုပ်သည် ရှေးယခင် အသက်အရွယ် နုပျို သန်မာစဉ်က အလွန်ဆိုးသွမ်းယုတ်မာခဲ့ပါသည်။ လူနှင့်နွားပေါင်းများစွာကို သတ်ဖြတ်ညှဉ်းဆဲမိခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်၏သားမယားတို့သည် သေကျေပျက်စီး သွားကြလေပြီ။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် အမျိုးဆက်ပြတ်ခဲ့လေပြီ။ ထို့နောက် တရားရှင်တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား ဆိုဆုံးမသောကြောင့် သတိသံဝေဂရခဲ့ပါသည်။ ယခုမူ ကျွန်ုပ်သည် ရေကိုချိုးလေ့ရှိပါသည်။ အလှူဒါန ပေးကမ်းစွန့်ကြဲလေ့ရှိ ပါသည်။ ထို့ပြင် ခြေသည်းလက်သည်းအစွယ်များ ကျွတ်ကြွေနေသည့် အဘိုးကြီး လည်း ဖြစ်နေပါသည်။ သို့အတွက် မယုံနိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိပါ။

ယဇ်ပူဇော်ခြင်း၊ ကျမ်းဂန်ဖတ်ရွတ်ခြင်း၊ ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်း၊ အကျင့် တရားကျင့်ခြင်း၊ မှန်သောစကားကိုဆိုခြင်း၊ တည်ကြည်ခိုင်မြဲခြင်း၊ သည်းခံခြင်း၊ လောဘကင်းခြင်း ဤရှစ်မျိုးသည် တရား၏လမ်းကြောင်း ဖြစ်၏။ ဤတရား လမ်းကြောင်း ရှစ်မျိုးအနက် ရှေ့လေးမျိုးကို အယောင်ဆောင် ပကာသနအတွက် လည်း အသုံးပြုတတ်ကြ၏။ နောက်လေးမျိုးကမူ သူတော်သူမြတ်တို့၌သာလျှင် ရှိလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာ၌ မက်မောတွယ်တာစိတ် မရှိတော့ပြီဖြစ်၍ လက် ထဲက ရွှေလက်ကောက်ကို တစ်စုံတစ်ယောက်အား ပေးလှူလိုပါသည်။ သို့သော် ‘ကျားသည် လူကိုစားတတ်၏’ ဟူသော လောက၏ စွပ်စွဲချက်ကိုမူ ပယ်ဖျောက်

ပစ်ဖို့ရန် ခဲယဉ်းနေပါသည်။

သွားရိုးလမ်းကိုသာ လိုက်လေ့ရှိသော လူ့လောကသည် နွားကိုသတ်သည့် ဗြာဟ္မဏကို တရားကျမ်းဂန်အရာ၌ ယုံကြည်ကိုးစားသလောက် တရားကျမ်းဂန် အရာ၌ နည်းမှန်ကို ညွှန်ပြတတ်သည့် အထိန်းအယာကိုမူ ယုံကြည်ကိုးစားခြင်း မပြုလုပ်ပေ။

ရေရှားသောအရပ်၌ မိုးရွာခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ်သူအား အစာ ပေးခြင်းသည်လည်းကောင်း အကျိုးရှိလေ၏။ ထိုနည်းအတူ ဆင်းရဲသူအား ပေးကမ်းလှူဒါန်းခြင်းသည် အကျိုးရှိလေ၏။

ကိုယ့်အသက်ကိုယ် ချစ်မြတ်နိုးသကဲ့သို့ အခြားသတ္တဝါတို့သည်လည်း သူတို့အသက် သူတို့ ချစ်မြတ်နိုးကြသည်။ ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်းတို့သည် ကိုယ်ချင်းစာနာလျက် သတ္တဝါတို့၏အပေါ်၌ သနားကရုဏာထားကြကုန်၏။

တောင်းခံလာသည်ကို ပယ်လှန်ပစ်ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ခြင်း၌လည်းကောင်း၊ ချမ်းသာခြင်း၊ ဆင်းရဲခြင်း၌လည်းကောင်း ချစ်ခြင်းမုန်းခြင်း ၌လည်းကောင်း လူတို့သည် ကိုယ်ချင်းစာသောအားဖြင့်သိရန် ပမာဏကို ရရှိ နိုင်ကုန်၏။

သူတစ်ပါး၏မယားကို အမိကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သူတစ်ပါး၏ပစ္စည်းကို မြေကြီးခဲကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ သတ္တဝါအားလုံးကို မိမိကိုယ်ကဲ့သို့လည်းကောင်း အောက်မေ့လေ့ရှိသောသူသည် ပညာရှိ မည်လေ၏။

အသင်ခရီးသည်သည် အလွန်ဆင်းရဲပုံရသည်။ ထို့ကြောင့် ငါသည် ဤ လက်ကောက်ကို သင့်အား ပေးလှူလိုပါ၏။

အကြောင်းမူကား ဆင်းရဲသူကို ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။ ချမ်းသာသူကို မပေးကမ်းသင့်ပေ။ ရောဂါသည်အတွက်သာလျှင် ဆေးသည် အကျိုးရှိ၏။ ကျန်းမာသူအတွက် ဆေးသည် အပျည်းနှီးသာလျှင်တည်း။

မိမိကို ကျေးဇူးမပြုဖူးသူအား ပေးကမ်းသော အလှူဒါနနှင့် ဒေသ၊ ကာလ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ရွေးချယ်စိစစ်၍လှူသော အလှူဒါနမျိုးကို ကျေးဇူးရှိ၏ဟု ဆို ကြကုန်သည်။

သို့ဖြစ်၍ အသင်သည် ဤရေအိုင်၌ ရေချိုးပြီး ရွှေလက်ကောက်ကို ယူ ပါလော့။

ခရီးသည်သည် ကျား၏စကားကို ယုံကြည်သွားလျက် ရွှေလက်ကောက်ကို လိုချင်သည့် လောဘကြောင့် ရေချိုးရန် ရေအိုင်သို့ ဆင်းလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်သည် ရွှံ့ညွှန်ပျောင်းထဲ၌ မြုပ်နစ်သွားပြီး ပြေးမထွက်နိုင်ရှာတော့ပေ။ ရွှံ့နွံပျောင်းထဲ၌ ခရီးသွား နစ်မြုပ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ကျားက “အလို-ရွှံ့ညွှန်ထဲမှာ မြုပ်နစ်သွားသလား၊ ကျွန်ုပ်ဆယ်တင်ပေးမည်” ဟု ပြောပြောဆိုဆိုပင် အနီးသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီးလျှင် ခရီးသည်ကို ဖမ်းယူကိုက်ချီလေ၏။ ထိုအခါ ခရီးသည်က ဤသို့ စဉ်းစားမိလေသည်။

တရားကျမ်းဂန်နှင့် ဝေဒကျမ်းဂန်ကို ရွတ်ဖတ်ခြင်းသည် လူမိုက်အတွက် လူကောင်းဖြစ်ရန် အကြောင်းရင်းမဟုတ်ပေ။ နွားနို့သည် ပင်ကိုသဘာဝအား ဖြင့်သာလျှင် ချိုမြိန်သကဲ့သို့ ပင်ကိုသဘာဝသည်သာလျှင် အကြောင်းရင်း ပဓာန ဖြစ်၏။

ဣန္ဒြေနှင့်စိတ်ကို မချုပ်တည်းနိုင်သူတို့၏ အပြုအမူတို့သည် ဆင်ရေချိုး သကဲ့သို့ အကျိုးမရှိပေ။ လင်ကံမရှိသောမိန်းမ၏ အဆင်တန်ဆာများသည် ကိုယ်လေးရုံအတွက်သက်သက် ဖြစ်သကဲ့သို့ ထကြွလှုပ်ရှားမှုကင်းသော အသိ ဉာဏ်သက်သက်သည်လည်း ဝန်လေးရုံသာလျှင် ဖြစ်၏။ အကျိုးကျေးဇူးမရှိပေ။

ထို့ကြောင့် ငါသည် ဤသတ်လေ့ဖြတ်လေ့ရှိသည့် ကျားအပေါ်၌ ယုံကြည်မိခြင်းမှာ အမှားကြီး မှားလေစွ။

မြစ်၊ လက်နက်ကိုင်ဆောင်သူ၊ ခြေသည်းလက်သည်းရှိသောသတ္တဝါ၊ ဦးချို ရှိသောသတ္တဝါ၊ မိန်းမ၊ မင်းမျိုးတို့၏ ယုံကြည်စိတ်ချခြင်း မပြုသင့်ပေ။

လူတို့၌ အတွင်းသဘောကိုသာလျှင် စူးစမ်းစစ်ဆေးသင့်၏။ အခြား ဂုဏ်ပကာသနတို့ကို မစူးစမ်းမစစ်ဆေးသင့်ပေ။ အကြောင်းမူကား အတွင်း သဘောသည် အခြားသော ဂုဏ်ပကာသနတို့ထက် မြင့်မြတ်လေ၏။

ရောင်ခြည်တစ်ထောင် အလင်းကိုဆောင်လျက် အမိုက်မှောင်ကို ဖြိုဖျက် လေ့ရှိသည့် နေမင်းသည်လည်းကောင်း၊ နက္ခတ်တာရာတို့၏အလယ်တွင် တင့် တယ်စွာ သွားလေ့ရှိသည့် လမင်းသည်လည်းကောင်း ကံကြမ္မာနှင့်ကြိုလာလျှင် ရာဟုအသူရိန်၏ ဖမ်းဆီးခြင်းကို ခံရလေ၏။ နဖူးပြင်၌ ရေးခြစ်ထားသော ‘နဖူးစာ’ကို အဘယ်သူသည် ခြေဖျက်နိုင်မည်နည်း။

ယင်းသို့ ကြံစည်စဉ်းစားနေစဉ်၌ပင် ခရီးသည်သည် ကျား၏ သတ်ဖြတ်

ကိုက်စားခြင်းကို ခံရရှာလေသတည်း။

ကောင်းစွာကြေကျက်သော ထမင်းသည်လည်းကောင်း၊ ဉာဏ်ပညာရှိသော သားသည်လည်းကောင်း၊ လင်အလိုသို့လိုက်သော မိန်းမသည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာခံစားထိုက်သော မင်းသည်လည်းကောင်း၊ စဉ်းစားဆင်ခြင်၍ ပြော ကြားသောစကားသည်လည်းကောင်း၊ ကောင်းစွာစိစစ်၍ပြုလုပ်ထားသော အမှု သည်လည်းကောင်း အချိန်ကာလ ကြာမြင့်သော်လည်း ဖောက်ပြန်ခြင်းသို့ မရောက်ပေ။

ထို့ကြောင့် မစူးမစမ်း မဆင်ခြင်ဘဲနှင့် အလုပ်ကိစ္စကို မည်သည့်အခါ မှ မပြုလုပ်သင့်ပေ။

ယင်းသို့ စိတြဂီဝါခိုမင်းက ပြောပြသောအခါ ခိုတစ်ကောင်သည် မာန် မာနနှင့် ဤသို့ဆိုလေသည်။

လူကြီးသူမများ၏ စကားကို ဘေးတွေ့သောအခါကျမှသာလျှင် လိုက်နာ သင့်ပေသည်။ အရာခပ်သိမ်း၌ လူကြီးသူမများ၏ စကားကို လိုက်နာနေလျှင် စားသောက်ဖွယ် အစာအာဟာရကိုတောင် ရတော့မည်မဟုတ်ပေ။

ဤမြေအပြင်၌ စားသောက်ဖွယ် ဟူသမျှသည် ယုံမှားဖွယ် စိတ်မချဖွယ် များဖြင့် ပြည့်နှက်၍နေ၏။ အဘယ်အရာဝတ္ထု၌ စားသောက်ချင်သည့် အာသာ ဆန္ဒ ဖြစ်ပုံတော့မည်နည်း။ အသက် ဘယ်လိုလုပ် ရှင်ရတော့မည်နည်း။

ငြူစူတတ်သောသူသည်လည်းကောင်း၊ အလွန်သနားတတ်သောသူသည် လည်းကောင်း၊ မရောင့်ရဲလွယ်သော သူသည်လည်းကောင်း၊ ဒေါသကြီးသော သူသည်လည်းကောင်း၊ အစဉ်ယုံမှားသံသယ စိတ်မချဖြစ်နေသောသူသည်လည်း ကောင်း၊ သူတစ်ပါးကိုမှီခို၍ အသက်မွေးရသူသည်လည်းကောင်း အမြဲပင် ဆင်းရဲဒုက္ခ ဖြစ်ကြကုန်၏။

ထိုခို၏စကားကို ကြားရသောကြောင့် ခိုအပေါင်းသည် ဆန်ကွဲကြဲဖြန့် ထားသည့် နေရာ၌ ဝင်နားကြလေကုန်၏။

ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်တို့ကို သင်ကြားတတ်မြောက်၍ ယုံမှားသံသယတို့ကို ဖြေရှင်းနိုင်သည့် ဗဟုသုတရှိသူ ပညာရှင်တို့သော်မှ လောဘဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေလျှင် ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်ကြရကုန်၏။ လောဘကြောင့် ဒေါသ ဖြစ်၏။ လောဘကြောင့် ကာမတဏှာ ဖြစ်၏။ လောဘကြောင့် မောဟ ဖြစ်၏။ လောဘကြောင့် ပျက်စီး

ရ၏။ လောဘသည် မကောင်းမှု၏အရင်းခံ ဖြစ်၏။

ရွှေသမင် မွေးဖွားလာဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့ရာတွင် ရာမသည် ရွှေသမင်ကို လိုချင်တပ်မက်နေ၏။ ဘေးကြိုလာသည့်အခါ ယောက်ျားတို့၏ အသိဉာဏ်သည် ညစ်နွမ်းသွားတတ်၏။

ထို့နောက် ခိုအပေါင်းသည် ပိုက်ကွန်၌ မိကြသည်ဖြစ်၍ ဆန်ကွဲစားဖို့ရန် လှုံ့ဆော်တိုက်တွန်းသည့် ခိုအား ဝိုင်းဝန်းဆဲရေးကြလေကုန်၏။

အပေါင်းအသင်းကို ရှေ့ဆောင်ရှေ့ရွက်ပြု၍ မသွားသင့်ပေ။ အလုပ်ကိစ္စအောင်မြင်ပြီးစီးလျှင် အကျိုးကို ညီတူညီမျှရရှိ၏။ အလုပ်ကိစ္စ ချွတ်ယွင်းပျက်စီးသွားလျှင် ရှေ့ဆောင်သူကိုသာလျှင် ဝိုင်းဝန်း၍ အပြစ်တင်ကြ၏။

စက္ခု စသော ဣန္ဒြေတို့ကို မစောင့်စည်းခြင်းသည် ဘေးရန်၏လမ်းကြောင်းဖြစ်၏။ စက္ခုစသော ဣန္ဒြေတို့ကို အောင်နိုင်ခြင်းသည် ချမ်းသာသုခ၏ လမ်းကြောင်းဖြစ်၏။ ကိုယ်သွားလိုသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း လျှောက်သွားကြလော့။

ခိုအပေါင်းတို့၏ ဆဲရေးရေရွတ်သံကို ကြားရသောအခါ စိတြဂီဝါခိုမင်းက ဤသို့ဆိုလေသည်။

ယခုလို ဖြစ်ရခြင်းသည် ဤခို၏ အပြစ်မဟုတ်ပေ။ အကျိုးပြုတတ်သည့် အရာဝတ္ထုသည်ပင် ကျရောက်လာမည့် ဘေးရန်၏အကြောင်း ဖြစ်လာတတ်သည်။ နို့ညှစ်သည့်ခဏ၌ အမိနွားမ၏ ခြေထောက်သည် နွားငယ်ကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ရာချည်တိုင် ဖြစ်နေလေသည်။ ဘေးတွေ့နေသူကို ဘေးရန်မှ စောင့်ရှောက် ကာကွယ်နိုင်သူသည် မိတ်ဆွေမည်လေ၏။ စောင့်ရှောက်ကာကွယ်မည့်အစား ဆိုမြည်ငေါက်ငမ်းတတ်သူသည် မိတ်ဆွေမဟုတ်ပေ။

ဘေးရောက်သည့်အခါ၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေခြင်းသည် လူပျင်းတို့၏ လက္ခဏာ ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဤကိစ္စတွင် ဇွဲသန်သန်ထား၍ လွတ်မြောက်ကြောင်း နည်းဥပါယ်ကို ကြံစည်စဉ်းစားသင့်လေသည်။

ဘေးရောက်သည့်အခါ၌ မတုန်လှုပ်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ တိုးတက်ကြီးပွားသည့်အခါ၌ မာနမကြီးဘဲ ချုပ်တည်းနိုင်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ စည်းဝေးသဘင်၌ စကားအရာ လိမ္မာချေငံခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ စစ်ပွဲ၌ ရဲရင့်ခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ အကျော်အစော၌ နှစ်သက်လိုလားခြင်းသည်လည်းကောင်း၊ ကျမ်းဂန်စာပေ၌ စိတ်စွဲခြင်းသည်လည်းကောင်း လူတော်

လူကောင်းတို့၏ သဘာဝ ဖြစ်လေ၏။

အကြင်သားမျိုးသည် ပြည့်စုံကြွယ်ဝသောအခါ၌ မပျော်မြူးပေ။ ပျက်စီးဆုံးပါးသွားသောအခါ၌ စိတ်မထိခိုက်ပေ။ သုံးလောက၏ မှန်ကူသဖွယ်ဖြစ်သော ထိုသားမျိုးကို အမိသည် အနည်းအကျဉ်းသာလျှင် ဖွားမြင်လေ၏။

လောက၌ ကြီးပွားတိုးတက်လိုသောသူသည် အအိပ်ကြူးခြင်း၊ ထိုင်းမှိုင်းခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ ပျင်းရိခြင်း၊ အလုပ်ကိစ္စ၌ လေးကန်ဖင့်နွဲခြင်းတည်းဟူသော အပြစ်ခြောက်ပါးကို စွန့်ပယ်သင့်ပေသည်။

ယခုလည်း ငါတို့သည် စည်းလုံးညီညွတ်စွာ ပိုက်ကွန်ကို ယူဆောင်သွားသင့်လေသည်။

သေးငယ်သော အရာဝတ္ထုတို့၏ အပေါင်းအစုသည်လည်း အလုပ်ကိစ္စကို ပြီးစီးအောင်မြင်စေနိုင်၏။ မြက်ကို ကျစ်ထားသည့် ကြိုးဖြင့် အမုန်ယစ်သော ဆင်ပြောင်ကို ဖွဲ့နှောင်ချည်နိုင်လေ၏။

မိမိအမျိုးတူချင်းချင်း ပေါင်းစည်းညီညွတ်ခြင်းသည် အရေအတွက်နည်းစေကာမူ ကောင်းကျိုးကို ပြုတတ်လေ၏။ ဖွဲ့ဆန်ကွဲနှင့် တခြားစီဖြစ်သွားသော ဆန်သည် တစ်ဖန် အညွန့်အညှောက် မပေါက်တော့ပေ။

ယင်းသို့ စဉ်းစားဆင်ခြင်ပြီးလျှင် ခိုများသည် စိတြဂီဝါခိုမင်း၏ အကြံပေးချက်အတိုင်း ပိုက်ကွန်ကို ချီမ၍ ပျံသွားကြလေ၏။

ငှက်တို့ကို ဖမ်းရန် ချောင်းနေသော မုဆိုးသည် ပိုက်ကွန်ကို ချီမ၍ ပျံသွားကြသော ခိုများကို တွေ့မြင်ရသည်တွင် နောက်မှ သုတ်သီးသုတ်ပျာနှင့် “ဤခိုအပေါင်းသည် စည်းလုံးညီညွတ်ကြ၍သာ ငါ၏ပိုက်ကွန်ကို ချီမ၍ သွားနိုင်ခြင်းဖြစ်သည်။ စည်းလုံးမှု ပျက်စီးသွားလျှင် မြေသို့ကျမည်။ ထိုအခါ ငါ့အလိုအတိုင်း ဖြစ်ရမည်” ဟု စဉ်းစားရင်း ပြေးလိုက်လေ၏။ သို့ရာတွင် ခိုများ မျက်စိမမြင်နိုင်လောက်သည့် ဝေးကွာသောနေရာသို့ ရောက်သွားသောကြောင့် မုဆိုးသည် စိတ်ပျက်စွာ ပြန်လာခဲ့လေသည်။

ဟိရညကကြွက်မင်း

မုဆိုးပြန်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ခိုများက စိတြဂီဝါ ခိုမင်းအား “အကျွန်ုပ်တို့ ဘာလုပ်ရမည်နည်း” ဟု မေးကြလေ၏။ စိတြ ဂီဝါခိုမင်းက

ဤသို့ပြောလေ၏။

အမိအဖ အဆွေခင်ပွန်း ဤသုံးဦးသည် ပကတိ ပင်ကိုသဘောထားဖြင့် ပင် ကောင်းကျိုးပြုတတ်လေ၏။ အခြားသော သူတို့သည်ကား အကြောင်း အကျိုးကို ကြည့်၍သာလျှင် ကောင်းကျိုးကို ပြုတတ်လေသည်။ ငါ၏မိတ်ဆွေ ဟိရညကကြွက်မင်းသည် ဂဏ္ဍကိမြစ်ကမ်း စိတြတောအုပ်၌ နေထိုင်၏။ ထိုကြွက်မင်းသည် ငါတို့၏ ကျော့ကွင်းကို ကိုက်ဖြတ်ပေးလိမ့်မည်။

ယင်းသို့ ပြောဆိုပြီးလျှင် ခိုအပေါင်းကို ခေါ်ဆောင်လျက် ခိုမင်းသည် ဟိရညကကြွက်မင်း၏ထံသို့ ပျံသွားလေ၏။

ဟိရညကကြွက်မင်းသည် ဘေးရန် လုံခြုံစိတ်ချစေရန် ကယ်ပေါက်တစ်ရာ ရှိသောတွင်းကို ခိုင်ခံ့စွာပြုလုပ်၍ နေထိုင်လေသည်။ ခိုအပေါင်းတို့ ပျံကျလာသံကို ကြားရသောအခါ ဟိရညကကြွက်မင်းသည် ဘေးရန်ဟု ထင်မှတ်ပြီးလျှင် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ တွင်းထဲ၌ပင် တိတ်ဆိတ်စွာနေလေ၏။

စိတြဂိဝါခိုမင်းက နှုတ်ခွန်းဆက်လေ၏။ “အဆွေ ဟိရညက၊ အဘယ့်ကြောင့် အကျွန်ုပ်တို့ကို နှုတ်မဆက်သနည်း”

ဟိရညကကြွက်မင်းသည် စိတြဂိဝါခိုမင်း၏ အသံကို ကျက်မိ၍ ဝမ်းသာအားရနှင့် တွင်းပြင်သို့ ထွက်လာပြီး ပြောလေသည်။

အလို-ငါ့ကုသိုလ်ကံ တယ်ကောင်းပါကလား၊ ငါ၏မိတ်ဆွေ စိတြဂိဝါခိုမင်း ဆိုက်ရောက်လာပါကလား။

အကြင်သူသည် အဆွေခင်ပွန်းနှင့် အတူတကွ စကားပြောဆိုရ၏။ အကြင်သူသည် အဆွေခင်ပွန်းနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ရ၏။ အကြင်သူသည် အဆွေခင်ပွန်းနှင့် အတူတကွ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးရ၏။ ထိုသူလောက် ကုသိုလ်ကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်သည် လောက၌ မရှိတော့ပေ။

ထို့နောက်တွင် ပိုက်ကွန်တွင်မိနေကြသည့် ခိုတို့ကို တွေ့မြင်ရ၍ အံ့အားသင့်သွားကာ တစ်ခဏမျှ တွေဝေနေပြီးလျှင် “အဆွေ၊ ဘယ်လို ဖြစ်ပျက်လာသနည်း” ဟု မေးလေ၏။

ခိုမင်း။ ။ အဆွေဟိရညက၊ ယခုကဲ့သို့ ပိုက်ကွန်တွင် မိရခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရှေးဘဝ အတိတ်ကံ၏ အကျိုးပေးမှုသာလျှင် ဖြစ်ပါသည်။ အကြောင်းမူကား အနာရောဂါ၊ စိုးရိမ်ကြောင့်ကြမှု၊ နောင်တပူပန်မှု၊ အနှောင်

အဖွဲ့ခံရမှု၊ ဘေးဒုက္ခခံရမှု၊ ဤငါးမျိုးသည် သတ္တဝါတို့အတွက် မိမိအပြစ် တည်းဟူသော သစ်ပင်မှ သီးသော အသီးတို့သာလျှင် ဖြစ်ကုန်၏။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ ဟိရညကကြွက်မင်းသည် စိတြဂီဝါခိုမင်း ၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကိုက်ဖြတ်ရန် အလျင်အမြန်ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

ခိုမင်း။ ။ အဆွေ၊ ယခုလို မလုပ်ပါနှင့်။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်ကို မှီခို နေထိုင်ကြသည့် ခိုအပေါင်း၏ ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်ပါ။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်၏ ကျော့ကွင်းကို ဖြတ်စေချင်ပါသည်။

ကြွက်မင်း။ ။ ကျွန်ုပ်သည် အားအစွမ်းနည်းသူ ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သွားများကလည်း နူးညံ့ပျော့ပျောင်းသည်။ ဤခိုအားလုံး၏ ကျော့ကွင်းကို အဘယ်မှာလျှင် ကိုက်ဖြတ်နိုင်မည်နည်း။ ကျွန်ုပ်၏သွားများ မကျိုးမချင်း အဆွေ ၏ ကျော့ကွင်းကို ကိုက်ဖြတ်မည်။ ထို့နောက်မှ ဤ ခိုအပေါင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို အစွမ်းရှိသလောက် ကိုက်ဖြတ်မည်။

ခိုမင်း။ ။ ကျေးဇူးတင်ပါ၏။ သို့သော်လည်း ခိုအပေါင်း၏ အနှောင် အဖွဲ့ကိုသာလျှင် တတ်နိုင်သလောက် ရှေးဦးစွာ ကိုက်ဖြတ်ပါ။

ကြွက်မင်း။ ။ မိမိကိုယ်ကို စွန့်ပယ်၍ မိမိကို မှီခိုနေထိုင်သူတို့အား ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ခြင်းသည် နိတိကျမ်းသိ ပညာရှင်တို့၏ အလိုမဟုတ်ပေ။

ဘေးဒုက္ခအတွက် ဥစ္စာကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။ ဥစ္စာဖြင့် သား မယားကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။ ဥစ္စာဖြင့်လည်းကောင်း၊ သားမယားဖြင့် လည်းကောင်း မိမိကိုယ်ကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။

အသက်သည် တရား၊ ဥစ္စာ၊ ကာမဂုဏ်၊ လွတ်ငြိမ်းမှုတို့၏ တည်ရာ အကြောင်း ဖြစ်သည်။ အသက်ကို ဖျက်ဆီးသူသည် အလုံးစုံကို ဖျက်ဆီးသူ မည်လေ၏။ အသက်ကို စောင့်ရှောက်သူသည် အလုံးစုံကို စောင့်ရှောက်သူ မည်လေ၏။

ခိုမင်း။ ။ အဆွေ၊ နိတိကျမ်းသဘောသည် အဆွေပြောသည့်အတိုင်း မှန်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ကို မှီခိုနေထိုင်သူတို့၏ ဆင်းရဲဒုက္ခ ကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သည်းမခံနိုင်ပါ။

ပညာရှိသည် သူတစ်ပါး၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် မိမိ၏ စည်းစိမ်နှင့် အသက်ကို စွန့်လွှတ်သင့်လေသည်။ စည်းစိမ်နှင့် အသက်၏ ပျက်စီးမှုသည်

မချွတ်ဖြစ်မည် ဖြစ်လေရာ ကောင်းမှုအတွက် စွန့်လွှတ်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး ဖြစ်လေ၏။

ဇာတ်၊ သဏ္ဍာန်၊ အရည်အချင်းအရ ကျွန်ုပ်နှင့်တူညီသည့် ဤခိုအပေါင်း ကျွန်ုပ်ကို ဆည်းကပ်ခစားခြင်း၏အကျိုးသည် ယခုလိုအခါမျိုးမှမရှိလျှင် မည် သည့်အခါမှာမှ ရှိတော့မည်မဟုတ်ပေ။

လခရိက္ခာကိုမရဘဲနှင့် ဤခိုများသည် ကျွန်ုပ်ကို မှီခိုဆည်းကပ်နေ၏။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏အသက်နှင့် လဲလှယ်၍ ဤခိုအပေါင်း၏ အသက်ရှင် ကြောင်းကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပါ။

အဆွေ၊ အသား၊ အသွေး၊ အရိုး၊ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့ဖြင့် ပြုလုပ်ဖန်တီး ၍ထားသော မချွတ်ပျက်စီးမည့် ဤခန္ဓာကိုယ်အား ငဲ့ကွက်မှုကို စွန့်ပယ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်၏ ကျော်စောမှုကို စောင့်ရှောက်ပါ။

အညစ်အကြေးတို့ဖြင့် ပြည့်ဝနေသည့် အတည်မမြဲသော ကိုယ်ခန္ဓာဖြင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်သည့် အမြဲတည်သော ကျော်စောမှုကို ရယူသင့်ပေသည်။ ထိုကျော်စောမှုမျိုးကိုရရှိလျှင် ဘယ်အရာကိုမဆို မရရှိဘဲ ရှိမည်မဟုတ်တော့ပေ။

ကိုယ်ခန္ဓာနှင့် ဂုဏ်အရည်အချင်း၌ အလွန်ပင် ထူးခြားကွဲပြားလျက် ရှိ လေသည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် မကြာမြင့်မီ ပျက်စီးရမည်ဖြစ်၏။ ဂုဏ်အရည်အချင်း သည်ကား ကမ္ဘာဆုံးအောင် တည်မြဲမည် ဖြစ်လေ၏။

ခိုမင်း၏စကားကို ကြားရ၍ ကြွက်မင်းသည် နှစ်သက်ရွှင်လန်း ကြက်သီး တဖြန်းဖြန်းထပြီးလျှင် “အဆွေ၊ အဆွေသည် ယခုလောက် မိမိကို မှီခိုနေသူ တို့အား ငဲ့ညှာထောက်ထားပါလျှင် လောကသုံးပါး၏ အကြီးအမှူးသာလျှင် ဖြစ်ထိုက်ပါပေ၏”ဟု ပြောဆို၍ ခိုအပေါင်း၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကိုက်ဖြတ် လေ၏။ ထိုနောက် ကြွက်မင်းသည် ခိုအပေါင်းအား ရိုသေလေးစားခြင်းနှင့်တကွ စကားပြောဆိုပြန်လေ၏။

အဆွေ စိတြဂိဝါခိုမင်း၊ ဤပိုက်ကွန်တွင်မိရသည့်ကိစ္စ၌ အပြစ်ရှိသည် ဟု ယူဆပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို မထိမဲ့မြင်မပြုလုပ်သင့်ပေ။ အကြောင်းမူကား-

ယူနောတစ်ရာထက် ဝေးကွာသောအရပ်မှာပင် မိမိအစာကို မြင်နိုင်သော လင်းတငှက်သည် သေချိန်ရောက်လာမူ အပါးတွင်ရှိသည့် ကျော့ကွင်း အနှောင် အဖွဲ့ကို မမြင်ပေ။

လနှင့်နေတို့ ရာဟုဂြိုဟ် အနှိပ်စက်ခံရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ဆင်နှင့်မြွေ တို့ ဖမ်းဆီးတုပ်နှောင်မှုခံရခြင်းကိုလည်းကောင်း၊ ပညာရှိတို့ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက် ရခြင်းကိုလည်းကောင်း တွေးရှုဆင်ခြင်၍ ကံကြမ္မာသည်သာလျှင် အင်အား ကြီးမား၏ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်ယူဆပေသည်။

ကောင်းကင်၌ လှည့်လည်ပျံသန်းနေသော ငှက်တို့သည်လည်း ဘေးရန် ဒုက္ခ ရောက်ကြရသည်။ ကျွမ်းကျင်သော တံငါတို့သည် အလွန်နက်ရှိုင်း၍ မထောက်မိနိုင်သည့် ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲမှလည်း ငါးတို့ကို ဖမ်းယူသတ်ဖြတ် ကြလေသည်။ ဤလောက၌ လျှို့ဝှက်လုံခြုံသည့်နေရာဟူ၍မရှိ၊ ပျက်စီးမှုလက်ကို ဆန့်တန်း၍ထားသော သေမင်းသည် ဝေးစွာသောအရပ်မှလည်း ဆွဲငင်ဖမ်းယူ လေသည်။

ယင်းသို့ ပြောဆိုလျက် ကြွက်မင်းသည် ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ ပြုပြီးလျှင် လည်ချင်းယှက်ကာ ချစ်ကြည်စွာ နှုတ်ဆက်လေ၏။ ထို့နောက်တွင် စိတြဂီဝါ ခိုမင်းသည် အခြံအရံနှင့်တကွ သူ့နေရာသို့ ပျံသွားလေသည်။ ဟိရညကကြွက်မင်း ကား သူ၏တွင်းထဲသို့ ဝင်သွားလေသည်။

အယုတ် အလတ် အမြတ်မရွေး အဆွေခင်ပွန်းပေါင်းများစွာကို မိတ်ဖွဲ့ ပေါင်းသင်းသင့်လေသည်။ ကြွက်တည်းဟူသော မိတ်ဆွေကြောင့် ခိုအပေါင်းသည် အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်မြောက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ လဗုပတနကအမည်ရှိသောကျီးသည် ခိုနှင့်ကြွက်တို့၏ အဖြစ် အပျက်ကို အစအဆုံး တွေ့မြင်သိရှိရသည်ဖြစ်၍ အံ့ဩစွာဖြင့် ဤသို့ပြောလေ၏။

အို-ဟိရညကကြွက်မင်း၊ အသင်သည် အလွန်ချီးမွမ်းထိုက်သူဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ကျွန်ုပ်လည်း သင်နှင့်အတူ မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုပါသည်။ ယနေ့မှစ၍ ကျွန်ုပ်အား သင်၏ ရင်းချာသော မိတ်ဆွေတစ်ဦးအနေဖြင့် ပေါင်းသင်း ဆက် ဆံပါ။

လဗုပတနကကျီး၏ စကားကို ကြားရသောအခါ ဟိရညကကြွက်သည် တွင်းထဲမှနေပြီး “သင် အဘယ်သူနည်း”ဟု မေးလိုက်လေ၏။

“ကျွန်ုပ် လဗုပတနကအမည်ရှိ ကျီး ဖြစ်ပါသည်”

ထိုအခါ ဟိရညကကြွက်က ရယ်မောလျက် ဤသို့ ပြောလေ၏။

ကျွန်ုပ် သင်နှင့်အတူ ဘယ်မှာ မိတ်ဖွဲ့ဝံ့မည်နည်း။ လောက၌ သင့်လျော်

နီးနှောမိသည့် အရာဝတ္ထုအချင်းချင်းကိုသာလျှင် ယှဉ်တွဲပေါင်းစပ်၍ရသည်။ ကျွန်ုပ်က အစာဖြစ်၍ သင်က စားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦး၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းသည် အဘယ်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါမည်နည်း။

အစာဖြစ်သူနှင့် စားတတ်သူ နှစ်ဦးတို့၏ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းသည် ပျက်စီးခြင်း၏ အကြောင်းရင်းသာလျှင် ဖြစ်၏။ မြေခွေးကြောင့် ကျော့ကွင်း၌ မိရရှာသော သမင်ကို ကျီးသည် စောင့်ရှောက်ကယ်ဆယ်ပေးဖူးလေပြီ။

သမင်၊ ကျီး၊ မြေခွေး

မဂဓတိုင်း၌ စမ္ပကာဝတီ အမည်ရှိသော တောအုပ်ကြီးတစ်ခု ရှိလေ၏။ ထိုတောအုပ်၌ သမင်နှင့် ကျီးတို့သည် အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာကပင် အလွန် ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်လာခဲ့ကြလေ၏။ တစ်နေ့သ၌ သမင်သည် တစ်ကောင်တည်း တောအုပ်ထဲတွင် လှည့်လည်ကျက်စားလေသော် မြေခွေး တစ်ကောင်သည် ထိုသမင်ကိုတွေ့မြင်၍ 'ဤသိမ်မွေ့နူးညံ့သော သမင်သားကို ဘယ်လိုလုပ်စားရပါမည်နည်း။ ရှေးဦးစွာ အကျွမ်းတဝင်ဖြစ်အောင်လုပ်လျှင် စားဖို့ရန် လွယ်ကူလိမ့်မည်' ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစားလျက် သမင်၏အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

မြေခွေး။ ။ အဆွေသမင်၊ ကိုယ်စိတ်နှစ်ဖြာ ကျန်းမာပါစ။

သမင်။ ။ သင် ဘယ်သူနည်း။

မြေခွေး။ ။ ကျွန်ုပ်သည် ခုဒြဗုဒ္ဓိအမည်ရှိ မြေခွေး ဖြစ်ပါသည်။ ဤ တောအုပ်တွင် အပေါင်းအဖော် အဆွေခင်ပွန်း မရှိသည်ဖြစ်၍ သူသေကဲ့သို့ တစ်ဦးတည်း နေရပါ၏။ ယခုမူကား သင်ကဲ့သို့သော အဆွေခင်ပွန်းကို တွေ့ရပြီဖြစ်၍ အသက်တစ်ဖန် ပြန်ရှင်ကာ 'ဇီဝလောက'သို့ ဝင်ရပါတော့မည်။ ကျွန်ုပ် သင်၏အပေါင်းအဖော်လုပ်ပါရစေ။

သမင်။ ။ ယင်းသို့ဖြစ်မှု သင်၏အလိုဆန္ဒအတိုင်း ချစ်ခင်ရင်းနှီးစွာ ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြမည်။

ထို့နောက် အရောင်တည်းဟူသော ပန်းပွင့်တို့ဖြင့် တင့်တယ်ပွင့်လန်း လျက်ရှိသော နေမင်းသည် အရောင်မှိန်ပျောက် အတ္တတောင်ကွယ်သို့ ရောက် သွားလေသော် သမင်သည် မြေခွေးကို သူ၏နေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထို

mgjoe.com

နေရာရှိ စကားပင်၏ အကိုင်းထက်၌ သံမင်၏ မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်သူ ပံသုဗုဒ္ဓိ အမည်ရှိ ကျီးတစ်ကောင် နားနေလေသည်။

ထိုကျီးက သမင်နှင့်ပါလာသော မြေခွေးကို တွေ့ရ၍ “အဆွေသမင်၊ သင်နှင့်အတူပါလာသူ အဖော်ကား မည်သူနည်း”ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သမင်။ ။ ဤသူကား မြေခွေး ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ အဆွေ ခင်ပွန်းအဖြစ် ပေါင်းသင်းနေထိုင်လို၍ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျီး။ ။ အဆွေ၊ သူစိမ်းတစ်ရံဆံနှင့် ရုတ်တရက် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ခြင်းသည် မသင့်လျော်ပေ။ အမျိုးအနွယ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တကို သေချာစွာ မသိရသေးသော သူစိမ်းအား နေရာထိုင်ခင်းကို မပေးသင့်ပေ။ ကြောင်၏ အပြစ်ကြောင့် လင်းတအိုတစ်ကောင် အသတ်ခံရဖူးလေပြီ။

လင်းတအိုနှင့်ကြောင်

ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းပါးရှိ ဂိဇ္ဈကုဋအမည်ရှိသော တောင်ပေါ်၌ ကြီးစွာသော ညောင်ချဉ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိလေ၏။ ထိုညောင်ချဉ်ပင်၏ အခေါင်းထဲ၌ ရှေးဘဝ ကံမကောင်းသဖြင့် ခြေသည်းလက်သည်းကလည်း ကျွတ်ကြွေ၊ မျက်စိကလည်း ကန်း၍နေသော ဇရဂ္ဂအမည်ရှိ လင်းတအိုကြီးတစ်ကောင် ရှိသည်။

ထိုညောင်ချဉ်ပင်၌နေကြသော ငှက်တို့သည် လင်းတအိုကြီးအား သနားကြ သည်ဖြစ်၍ မိမိတို့အစာထဲမှ ထုတ်နုတ်ခွဲဝေကာ ပေးကမ်းလေ့ရှိကြလေသည်။ ငှက်တို့ပေးကမ်းသော အစာဖြင့် အသက်ရှင်နေရရှာသော လင်းတအိုကြီးသည် တစ်ယောက်ကျေးဇူး တစ်ဦးမျှော်ထောက်လျက် ငှက်ငယ်ကလေးများကို ထိန်း သိမ်း စောင့်ရှောက်သည့်တာဝန်ကို ယူပြီးလျှင် ကလေးထိန်းအလုပ်ကို ပြုလုပ် ရလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဒိဃကဏ္ဍအမည်ရှိသော ကြောင်တစ်ကောင်သည် ငှက် ပေါက်စကလေးများကို စားရန် ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေ၏။ ငှက်ကလေး များသည် ရန်သူကြောင်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ အော်မြည်ကြ လေသည်။ ငှက်ကလေးများ၏ စိစိညည်အော်သံကို ကြားရသောအခါ လင်းတအို သည် “ဘယ်သူလာသနည်း”ဟု ခက်ထန်သော အသံဖြင့် မေးလိုက်သည်။

ဒိဃကဏ္ဍကြောင်သည် လင်းတကို တွေ့မြင်ရသောအခါ ထိတ်လန့်

ကြောက်ရွံ့သွားပြီးလျှင် “အလို ငါ လင်းတစာ ဖြစ်ရတော့မှာပါကလား။ သို့သော် အနီးသို့ မဆိုက်ရောက်လာသေးသမျှသာ ဘေးကို ကြောက်သင့်လေသည်။ အနီးသို့ ဆိုက်ရောက်လာသောဘေးကို တွေ့ရလျှင်မူ လူသည် ဆင်ခြင်စဉ်းစား၍ သင့်သလို စီစဉ်ပြုလုပ်သင့်လေသည်။ ယခုမူကား အလွန်နီးကပ်နေပြီဖြစ်၍ ထွက်ပြေးဖို့ရန် မဖြစ်တော့ပြီ။ ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့၊ လင်းတအနီးသို့ကပ်ပြီး မိတ်ဖွဲ့စမ်းကြည့်ဦးမည်” ဟု ဆင်ခြင်တွေးတောလေ၏။

ကြောင်။ ။ လင်းတမင်း၊ အသင် လင်းတမင်းအား ကျွန်ုပ် ဦးညွတ်ပါ၏။

လင်းတ။ ။ သင် ဘယ်သူနည်း။

ကြောင်။ ။ ကျွန်ုပ် ကြောင် ဖြစ်ပါသည်။

လင်းတ။ ။ သင် အခုချက်ချင်းထွက်သွား၊ မသွားလျှင် ငါ သင့်ကို သတ်ပစ်မည်။

ကြောင်။ ။ ရှေးဦးစွာ ကျွန်ုပ်၏စကားကို ဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး။ ထို့နောက် အကယ်၍ သတ်ထိုက်သည်ဟုထင်ပါလျှင် ထိုအခါကျမှ သတ်စေလိုပါသည်။ အမျိုးဇာတ်ကို ကြည့်ရုံမျှဖြင့် တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူကို သတ်ထိုက်သူ၊ သို့မဟုတ် ပူဇော်ထိုက်သူ ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်သင့်ပါသလော။ အမူအကျင့်ကို သေချာစွာ စုံစမ်းစစ်ဆေးပြီးမှသာလျှင် သတ်ထိုက်သူ သို့မဟုတ် ပူဇော်ထိုက်သူ ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်သင့်ပါသည်။

လင်းတ။ ။ သင် ဘာကိစ္စ ဤနေရာသို့လာသနည်း။

ကြောင်။ ။ ကျွန်ုပ်သည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်း၌ အမြဲရေချိုးလေ့ရှိပါသည်။ သက်သတ်လွတ်စားပြီး မြတ်သော ‘စန္ဒြာယဏ’ အကျင့်ကို ကျင့်နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ တရားဓမ္မကို သွန်သင်ပြမှု၌ မွေ့လျော်သူဖြစ်ကြောင်း၊ ယုံကြည်ကိုးစားထိုက်သူဖြစ်ကြောင်း စသော အသင် လင်းတမင်း၏ ဂုဏ်ပုဒ်တို့ကို ကျွန်ုပ်၏ ရှေ့မှောက်၌ ငှက်တို့သည် မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ချီးကျူးကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ လည်း ပညာနှင့် အရွယ်ကြီးမားသူ အသင် လင်းတမင်း၏ တရားဓမ္မကို နာကြားလိုသောကြောင့် ဤအရပ်သို့ လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါ၏။ အသင် လင်းတမင်းသည် တရားရှင် ဖြစ်ပါလျက် ဧည့်သည် ကျွန်ုပ်ကို သတ်ဖြတ်ဖို့ရန် ကြံရွယ်ပါသလော။

အိမ်သို့ရောက်လာမူ ရန်သူကိုသော်လည်း သင့်လျော်သည့် ဧည့်ဝတ်ကို ပြုသင့်လေသည်။ ဤကား အိမ်ရှင်တို့၏ တာဝန်ဝတ္တရားဖြစ်သည်။ သစ်ပင်သည်

အပါးသို့ ရောက်လာသော မိမိကိုခုတ်ဖြတ်မည့်သူ၏ အထံမှပင် အရိပ်ကို မရုပ် သိမ်းပေ။

ဧည့်ခံကျွေးမွေးရန် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်မရှိလျှင် ချိုသာသောစကားဖြင့် ပင် ဧည့်ဝတ်ကို ပြုသင့်လေသည်။ ထိုင်စရာ မြက်ခင်း၊ နေစရာနေရာ၊ သောက် ရေ၊ သုံးရေ၊ ချိုသာအေးမြသောစကား ဤလေးပါးသည် လူကောင်းသူကောင်း တို့၏ အိမ်၌ အမြဲရှိနေလေသည်။

ကြီးသည်ဖြစ်စေ၊ ငယ်သည်ဖြစ်စေ၊ ပျိုသည်ဖြစ်စေ၊ အိုသည်ဖြစ်စေ၊ ယုတ် သည်ဖြစ်စေ၊ မြတ်သည်ဖြစ်စေ အိမ်သို့ရောက်လာမှု အထိုက်အလျောက် ရိုသေ လေးစားသင့်ပေ၏။

သူတော်ကောင်းတို့သည် ဂုဏ်မဲ့သူတို့၏အပေါ်၌လည်း ကြင်နာ ထောက် ထား သနားခွဲညှာကြကုန်၏။ လသည် စဏ္ဍာလအိမ်ပေါ်၌ ကျရောက်ထိန်လင်း ဤနေသော မိမိ၏ အရောင်အဝါကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရိုးထုံးစံမရှိပေ။

ဧည့်သည်သည် အိမ်ရှင်၏အိမ်မှ စိတ်ပျက်ပြန်သွားရလျှင် သူ၏ မကောင်း မှုကို အိမ်ရှင်အားပေးခဲ့၍ အိမ်ရှင်၏ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ယူငင်သွားတတ်လေ သည်။

အမျိုးမြတ်သူ၏အိမ်သို့ အမျိုးနိမ့်သူ ဧည့်သည်ရောက်လာသော်လည်း ထိုဧည့်သည်ကို အထိုက်အလျောက် ရိုသေလေးစားသင့်ပေသည်။ အကြောင်းမူ ကား ဧည့်သည်သည် နတ်သဖွယ်ဖြစ်၏။

လင်းတ။ ။ ကြောင်သည် အသားကို ကြိုက်တတ်သောသတ္တဝါ ဖြစ်၏။ ။ ဤသစ်ပင်၌လည်း ငှက်ငယ်များ နေထိုင်ကြသည်။ ထို့ကြောင့် ငါ ဤသို့ပြော ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ ကြောင်က မြေကြီးကို လက်ဖြင့်တို့လျက် နားနှစ်ဖက်ကို လက် ဖြင့် ထိပြီး ဤသို့ပြောလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် တရားကျမ်းဂန်ကို ကြားနာရသည်ဖြစ်၍ အာသာရမ္မက် ကင်းပျောက်သွားပြီးလျှင် အလွန်ကျင့်နိုင်ခဲ့သည့် ‘စန္ဒြာယဏ’အကျင့်ကို ကျင့်သုံး နေသူ ဖြစ်ပါသည်။ တရားကျမ်းစာ အစောင်စောင်တို့သည် အချင်းချင်း မညီ မညွတ် ငြင်းခုံကွဲပြားနေကြသော်လည်း ‘မညှဉ်းဆဲ မသတ်ဖြတ်ခြင်းသည် မြတ် သောတရား ဖြစ်၏’ (အဟိံသာ ပံရမော ဓမ္မော) ဟူသော အယူဝါဒ၌ကား

စိတ်ကူးချိုချို

တစ်သဘောတည်း ဖြစ်ကြပါ၏။

မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောတရားဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သော ဣန္ဒြေကို ဆုံးမမှု ဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောအလှူဒါနဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောအကျင့် ဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သော ယဇ်ပူဇော်ပသမှု ဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောခွန်အားဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောမိတ်ဆွေ ဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောကျမ်းဂန်ပေစာ ဖတ်ရွတ်ကြားနာမှု ဖြစ်၏။ မညှဉ်းဆဲခြင်းသည် မြတ်သောသစ္စာဖြစ်၏။

အကြောင်းမူကား မညှဉ်းဆဲခြင်းအားဖြင့် အားလုံးသော တရားအကျင့်များ ပြည့်ဝနိုင်လေသည်။ အကြင်သူသည် ညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်ခြင်း ဟူသမျှ ကင်း၏။ အစစအရာရာကို သည်းခံနိုင်၏။ အားလုံး၏ မှီခိုအားထားရာဖြစ်၏။ ထိုသူသည် နတ်ပြည်သို့ လားရလေသည်။

တရားဓမ္မသာလျှင် တစ်ဦးတည်းသော အဆွေခင်ပွန်းကောင်း မည်လေ၏။ တရားဓမ္မသည် သေသည်အခါ၌လည်း မိမိနှင့်အတူတကွ အစဉ်တစိုက် လိုက်ပါတတ်လေ၏။ အခြားသောအရာတို့သည်ကား ကိုယ်ကာယနှင့် အတူတကွ ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်လေ၏။

သတ္တဝါတစ်ဦးဦးအသားကို စားသည့်အခါတွင် စားသူနှင့် အစားခံရသူနှစ်ဦးတို့၏ ထူးခြားပုံကို ကြည့်ရှုဆင်ခြင်ပါ။ တစ်ဦး၏ နှစ်သက်မြိန်ရှက်ခြင်းသည် တစ်ခဏမျှသာ ဖြစ်သော်လည်း တစ်ဦးမူကား အသက်ဇီဝိန် သေပျောက်ရရှာလေသည်။

ဝမ်းဗိုက်ကိုတော့ အလေ့ကျပေါက်သည့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဖြင့် ဖြည့်တင်းနိုင်လေသည်။ ဆာလောင်သော ဝမ်းဗိုက်တွက်တာကြောင့် ကြီးစွာသောမကောင်းမှုကို မပြုသင့်ပေ။ မိမိအသက်နှင့် နှိုင်းစာ၍ သူတစ်ပါးအသက်ကို စောင့်ရှောက်သင့်လေသည်။

ယင်းသို့ အယုံသွင်းပြီး ကြောင်သည် လင်းတ၏ခွင့်ပြုချက်ဖြင့် သစ်ခေါင်းထဲ၌ နေလေ၏။ ထို့နောက် တစ်နေ့သောအခါတွင် ကြောင်သည် ငှက်ကလေးများကို ဖမ်း၍ သစ်ခေါင်းထဲသို့ ချီယူကာ စားလေ၏။

မိမိတို့၏ ငှက်ငယ်များ ပျောက်ဆုံးသွားသည်ဖြစ်၍ ငှက်တို့သည် ငိုကြွေးမြည်တမ်းကြပြီးလျှင် ဟိုဟိုသည်သည် လိုက်လံရှာဖွေကြလေ၏။ ထိုအကြောင်းကို

စိတ်ကူးချီချီ

mgjoe.com

သိရသော ကြောင်သည် လျင်မြန်စွာ သစ်ခေါင်းထဲမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားလေသည်။

မိမိတို့၏ ရင်သွေး ငှက်ကလေးများ ပျောက်ဆုံးသွားသဖြင့် သောကရောက်နေကြသော ငှက်တို့သည် နေရာအနှံ့အပြား ရှာဖွေကြလေရာ သစ်ခေါင်းထဲတွင် ငှက်ကလေးများ၏ အရိုးတို့ကို သွားတွေ့ကြလေ၏။ ထိုအခါ ‘ကျေးဇူးယုတ်ကန်းသော လင်းတအိုသည် ငါတို့၏သားငယ်များကို စားပစ်လေပြီ’ ဟု တစ်ထစ်ချ ဆုံးဖြတ်ကြပြီးလျှင် လင်းတအိုကြီးကို ဝိုင်းအုံ့ထိုးဆိတ် သတ်ပစ်လိုက်ကြလေသတည်း။

ထိုစကားကို ကြားရသောအခါ မြေခွေးက အမျက်ဒေါသထွက်ပြီးလျှင် ဤသို့ပြောလေသည်။

သင်နှင့်သမင် ရှေးဦးစွာ တွေ့ကြရသည့်နေ့၌ သင့်အမျိုးအနွယ်နှင့် စိတ်နေသဘောထားကို မသိရပေ။ သို့ဖြစ်ပါလျက် သင်တို့ အဘယ့်ကြောင့် မိတ်ဆွေဖြစ်နေကြသနည်း။ သင်တို့နှစ်ဦး၏ ပေါင်းသင်းဆက်သွယ်မှုသည် အဘယ့်ကြောင့် ယနေ့ထက်တိုင် ခိုင်မြဲ၍နေသနည်း။

ပညာရှိ မရှိသောအရပ်၌ ပညာအနည်းငယ်ရှိသောသူကို ချီးမွမ်းသင့်လေသည်။ အနှစ်မရှိသောတော၌ ကြက်ဆူပင်သည် မင်းမူလေ၏။

ဤလူကား ငါ့လူ၊ ဟိုလူကား သူ့လူ၊ ဤသူကား ရင်းနှီးသူ၊ ဤသူကား သူစိမ်းဟု ရေတွက်စိစစ်ခြင်းသည် သဘောထားသေးနပ်သူတို့၏အလုပ် ဖြစ်၏။ သဘောထားမြင့်မြတ်သူ၊ သနားညှာတာစိတ်ရှိသူတို့အဖို့မှာမူ မြေတစ်ပြင်လုံး တစ်အိမ်ထောင်တည်းသာလျှင် ဖြစ်ကြလေ၏။

ထို့ကြောင့် သမင်သည် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေဖြစ်သကဲ့သို့ အသင် ကျီးလည်း ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေပင် ဖြစ်ပါသည်။

သမင်။ ။ ဤသို့ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး အပြန်အလှန် ငြင်းခုံပြောဆိုနေ၍ အကျိုးမရှိပါ။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တစ်နေရာတည်းမှာ အချင်းချင်း ယုံကြည်စိတ်ချပြီး ပေါင်းသင်းနေထိုင်ကြကုန်စို့။ တစ်စုံတစ်ဦးသည် တစ်စုံတစ်ဦး၏ မိတ်ဆွေလည်း မဟုတ်ပေ။ ရန်သူလည်း မဟုတ်ပေ။ အပြုအမူအရသာလျှင် မိတ်ဆွေ ရန်သူ ဖြစ်နိုင်လေသည်။

ထိုနောက်တွင် ကျီးလည်း သဘောတူရတော့လျက် ကျီး၊ သမင်၊ မြေခွေး

သုံးဦးသည် နံနက်ခင်း၌ မိမိတို့အလိုရှိရာ နေရာသို့ သွားရောက်ကျက်စားနေကြလေ၏။

တစ်နေ့သ၌ ဆိတ်ကွယ်ရာနေရာတစ်ခုတွင် မြေခွေးသည် သမင်အား “အဆွေသမင်၊ ဤတော၏ တစ်ဖက်၌ ကောက်စပါးပေါများသော လယ်ကွက်တစ်ခု ရှိသည်။ ထိုနေရာသို့ သင့်ကို ခေါ်သွားပြီး ပြပါမည်” ပြောပြီးလျှင် ထိုနေရာသို့ ခေါ်သွားလေ၏။ ထိုနေ့မှအစပြု၍ သမင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မြေခွေးညွှန်ပြသည့် လယ်ကွက်သို့သွားပြီးလျှင် ကောက်စပါးတို့ကို စားသောက်နေလေ၏။ ထို့နောက် ရက်အနည်းငယ်ကြာလွန်သွားလတ်သော် လယ်ရှင်သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သမင်လာစားသည်ကို တွေ့မြင်ရ၍ ထိုနေရာ၌ ကျော့ကွင်းကို ထောင်ထားလေ၏။ နောက်တစ်နေ့တွင် ထိုလယ်ကွင်းသို့ သမင်လာစားသော အခါ ကျော့ကွင်း၌ မိလေ၏။

သမင်သည် ‘ငါ့ကို ဤသေမင်းကျော့ကွင်းသဖွယ်ဖြစ်သည့် မုဆိုး၏ ကျော့ကွင်းမှ မိတ်ဆွေမှတစ်ပါး အခြားမည်သူသည် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်နိုင်မည်နည်း’ဟု တွေးတောစဉ်းစားလေ၏။

ထိုအတောအတွင်း မြေခွေး ထိုနေရာသို့ ရောက်လာလေသည်။ မြေခွေးသည် သမင်၏အနီး၌ရပ်လျက် ‘ငါ၏ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲသောအလုပ်သည် အောင်မြင်ပြီ။ တစ်ခါဖြင့် ငါ့အလိုပြည့်တော့မည်။ လယ်ရှင် ပိုင်းဖြတ်ခုတ်စဉ်းထားသော သမင်သားကို စိတ်တိုင်းကျ စားရတော့မည်’ဟု တွေးတောဝမ်းမြောက်နေလေ၏။

သမင်သည် မြေခွေးကို တွေ့ရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အားတက်ရွှင်လန်းပြီးလျှင် ဤသို့ပြောလေ၏။

အဆွေ၊ ကျွန်ုပ်၏ အနှောင်အဖွဲ့ကို ကိုက်ဖြတ်ပေးပါ။ ကျွန်ုပ်ကို အမြန် ကယ်ဆယ်စောင့်ရှောက်ပါ။

ဘေးရောက်သောအခါ၌ မိတ်ဆွေကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ စစ်ပွဲ၌ သူရဲကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ ကြွေးမြီတင်ရှိသောအခါ၌ မှန်ကန်ရိုးဖြောင့်သူကို သိနိုင်လေသည်။ ဥစ္စာပစ္စည်း ပျက်စီးဆုံးရှုံးသောအခါ၌ မယားကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခရောက်သောအခါ၌ ဆွေမျိုးကောင်းကို သိနိုင်လေသည်။ ပျော်ပွဲသဘင် ကျင်းပသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ပျက်စီးဆုံးရှုံးသောအခါ၌လည်းကောင်း၊ ငတ်မွတ်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ တိုင်းပြည်ပျက်သောအခါ၌

လည်းကောင်း၊ မင်းထံစိုးမှောက်(ရုံးပြင်ကနား) ရောက်သောအခါ၌လည်းကောင်း၊ သုသာန်သင်္ချိုင်း၌လည်းကောင်း အဖော်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်လာသူ သည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းမည်လေသည်။

မြေခွေးသည် ကျော့ကွင်းကို သေချာစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်ရှုလျက် ခိုင်ခံ့သော ကျော့ကွင်းဖြစ်ကြောင်းကို သိရသောအခါ “အဆွေသမင်၊ ဤကျော့ကွင်းသည် သတ္တဝါတို့၏အကြောဖြင့် ပြုလုပ်ထား၏။ သို့ဖြစ်၍ ယနေ့ တနင်္ဂနွေနေ့ နေ့ကြီး ရက်ကြီးမှာ ဤအကြောကြီးတို့ကို ကျွန်ုပ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွားနှင့်ထိလို့ ဖြစ် မည်နည်း။ အဆွေ၏စိတ်၌ တစ်မျိုးတစ်မည် မမှတ်ထင်ဘူးဆိုပါလျှင် နံနက် မိုးသောက်မှ အဆွေပြောသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ပြုလုပ်ဆောင်ရွက်ပေးပါမည်” ဟု ပြောလျက် အနီးအနားတွင် ပုန်းအောင်းနေလေ၏။

ကျီးသည် နေရောင်ကွယ်ပျောက်၍ ညနေချမ်းအချိန်သို့ ရောက်သော်လည်း သမင်ပြန်မလာသဖြင့် စိုးရိမ်ပူပန်ပြီးလျှင် အနံ့အပြား လိုက်လံရှာဖွေလေ၏။ ထိုအခါ ကျော့ကွင်းတွင်မိ၍ အတိဒုက္ခရောက်နေရှာသော သမင်ကို တွေ့မြင်ရ သည်ဖြစ်၍ အံ့ဩထိတ်လန့်စွာဖြင့် “အဆွေသမင်၊ ဘယ်လိုဖြစ်နေသနည်း” ဟု မေးလေ၏။

သမင်။ ။ အဆွေကျီး၊ အဆွေ၏စကားကို နားမထောင်မိခြင်း၏ အကျိုး ပေးသာ ဖြစ်ပါ၏။ အကျိုးစီးပွား လိုလားသူ မိတ်ဆွေတို့၏ စကားကို မနာယူ သောသူ၏အထံသို့ ဘေးရန်ရောက်လာတတ်လေသည်။ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ စကားကို မနာယူခြင်းသည် ရန်သူတို့အတွက် အခွင့်ကောင်း ဖြစ်လေသည်။

ကျီး။ ။ မြေခွေးစဉ်းလဲ၊ အခု ဘယ်မှာနေသနည်း။
သမင်။ ။ ကျွန်ုပ်၏အသားကို စားသောက်ရန် ဤအနားမှာပင် စောင့် စား၍ နေပါလိမ့်မည်။

ကျီး။ ။ ကျွန်ုပ်သည် အဆွေအား ရှေးမဆွကပင် သတိပေးစကား ပြော ကြားခဲ့သည် မဟုတ်လော။

“ငါ့မှာ အပြစ်မရှိ” ဟူ၍ စိတ်ချ၍ မနေသင့်ပေ။ အပြစ်ကင်းခြင်းသည် ဘေးရန်ကင်းခြင်း၏ စိတ်ချလောက်သောအကြောင်းမဟုတ်။ သီလ စသော ဂုဏ်အရည်အချင်းရှိသူများသော်မှ လူမိုက်တို့ကြောင့် ဘေးရန်ဒုက္ခ ရောက်ရ တတ်လေသည်။

သေချိန်နီးသူတို့သည် ငြိမ်းပြီးသော ဆိမိ၏ အနံ့ကိုလည်း မနံကုန်။ မိတ်ဆွေကောင်းတို့၏ စကားကိုလည်း မနာယူကုန်။ လင်းအားကြီး၌ထွက်သော အရနွတ်ကြယ်နီကြီးကိုလည်း မမြင်ကုန်။

မျက်ကွယ်၌ အကျိုးမဲ့ကိုပြု၍ မျက်မှောက်၌ ချစ်ဖွယ်ချိုသာသောစကားကို ပြောကြားသော မိတ်ဆွေမျိုးကို အဝနား၌သာ နို့ရည်ရှိသည့် အဆိပ်အိုးကဲ့သို့ ဝေးစွာရှောင်ကြဉ်သင့်ပေသည်။

ထိုနောက် ကျီးက ရှည်လျားစွာ ပင့်သက်ရှုပြီးလျှင် ဤသို့ပြောပြန်သည်။

“ဟယ်-မြေခွေးမိုက်၊ အသင်သည် ဤသို့ ပြုရက်လေစွ၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ချစ်ဖွယ်ချိုသာသောစကားကို ပြောကြားခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း၊ အကောက်ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ့်အလိုပါအောင် ကြံဆောင်ပြုလုပ်ခြင်းအားဖြင့်လည်းကောင်း မလှည့်စားသင့်ပေ။

“အို-ပထဝီမြေကြီး၊ ကျေးဇူးပြုတတ်သော၊ စိတ်ချယုံကြည်ရသော၊ အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကို မကောင်းကြံသည့် သစ္စာဖောက်အား သင်သည် အဘယ့်ကြောင့် သယ်ပိုးထားသနည်း။

လူမိုက်နှင့်အတူတကွ ရန်လည်းမပြုသင့်ပေ။ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းခြင်းလည်း မပြုသင့်ပေ။ မီးကျိုးခဲသည် ပူခိုက်ဖြစ်မှု ကိုင်သောလက်ကို လောင်တတ်သည်။ အေးခိုက်ဖြစ်မှု မည်းညစ်စွန်းပေတတ်သည်။

ခြင်သည် လူမိုက်၏ အမူအကျင့်မျိုးကို အားလုံးပြုလေ၏။ လူမိုက်သည် အစဦးမှာ ခြေကို ဖက်သကဲ့သို့ ခြင်လည်း ပထမတွင် ခြေပေါ် ၌ နားလေသည်။ လူမိုက်သည် နောက်ကွယ်ရာ၌ မကောင်းမှုပြုတတ်သကဲ့သို့ ခြင်လည်း နောက်ကျောကို ကိုက်တတ်လေသည်။ လူမိုက်သည် နားအနီးတွင် ညင်သာသောအသံကို ပြောဆိုတတ်သကဲ့သို့ ခြင်လည်း နားအနီးတွင် ညင်သာသောအသံကို မြည်တတ်လေသည်။ လူမိုက်သည် အပေါက်အလမ်းတွေ့လျှင် မကောင်းကျိုးပြုတတ်သကဲ့သို့ ခြင်သည်လည်း မွေးညင်းပေါက်တွေ့လျှင် အပေါက်ထဲဝင်ပြီး ကိုက်တတ်လေသည်။

လူယုတ်မာ၏ ပီယဝါစာ ပြောဆိုပြုမူခြင်းသည် ယုံကြည်စိတ်ချဖွယ်ရာ အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ လူယုတ်မာ၏ လျှာဖျား၌ ပျားသကာ တည်နေသော်လည်း စိတ်နှလုံးတွင်း၌ကား လတ်တလော သေစေတတ်သည့်အဆိပ် တည်နေလေ၏။

ထို့နောက် ကျီးသည် နံနက်ခင်း အချိန်အခါ တုတ်ကို လက်က စွဲကိုင် လျက် မိမိတို့၏ထံသို့ လာနေသော လယ်ရှင်ကို တွေ့မြင်ရသည်ဖြစ်၍ အဆွေ သမင်၊ အဆွေသည် မိမိကိုယ်ကို အသေကောင်ယောင်ဆောင်ပြီးလျှင် ဝမ်းဗိုက်ကို လေဖြင့်ဖောင်းအောင်လုပ်ပြီး ခြေထောက်တို့ကို တောင့်တင်းနေအောင် ပြုလုပ် နေပါ။ ကျွန်ုပ် အဆွေ၏ မျက်စိကို နှုတ်သီးဖြင့် ထိုးဆွနေသယောင်ဆောင်နေမည်။ ကျွန်ုပ် အသံပြုလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ချက်ချင်းထပြေးပါ” ဟု ပြောလေ၏။

သမင်ကလည်း ကျီးညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်နေလေသည်။ လယ်ရှင် သည် အသေယောင်ဆောင်နေသည့် သမင်ကို တွေ့ရသောအခါ နှစ်သက်ရွှင်လန်း စွာဖြင့် “အလို သမင် သူ့အလိုလိုပင် သေနေပါပကော” ဟု တစ်ကိုယ်တည်း ပြောဆိုလျက် သမင်ကို ကျော့ကွင်းဖြေပြီးလျှင် ကျော့ကွင်းကို စိတ်ချလက်ချ ခေါက်သိမ်းနေလေ၏။

ထိုအခိုက် ကျီးသည် လယ်ရှင်၏ အရိပ်အခြည်ကိုကြည့်၍ အသံပြုလိုက် လေသည်။ သမင်သည် ကျီး၏အသံကို ကြားရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တစ်ဟုန် တည်း ထပြေးလေ၏။ ထိုအခြင်းအရာကို တွေ့မြင်ရသော လယ်ရှင်သည် တုတ်ဖြင့် သမင်ကိုချိန်၍ တအားကုန်ပစ်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် လယ်ရှင် ပစ်လိုက်သော တုတ်သည် သမင်ကိုကားမမှန်၊ သမင်သားကို စားမည်ဟူသော အကြံနှင့် အနီးတွင် စောင့်နေသော မြေခွေးအား သွားမှန်သဖြင့် မြေခွေးသည် သေဆုံးသွားလေသတည်း။

မကောင်းမှု သို့မဟုတ် ကောင်းမှုကို ပြုသောသူသည် မိမိပြုသည့် မကောင်း မှု သို့မဟုတ် ကောင်းမှု၏ အကျိုးကို ဤကမ္ဘာလောက၌ပင် သုံးနှစ်၊ သုံးလ၊ သုံးရက်အတွင်း၌ပင် ခံစားရသည်။

ထို့ကြောင့် စားတတ်သူသည် စားအပ်သူအတွက် ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ဖြစ်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ပြောရခြင်း ဖြစ်သည်။

လဗ္ဗပတနကကျီး။ ။ အဆွေကြွက်မင်း၊ အဆွေကို စားခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ် အတွက် ပြောပလောက်အောင် အစာအာဟာရမဖြစ်ပါ။ အဆွေ အသက်ရှင်နေ သရွေ့ ကျွန်ုပ်လည်း စိတြဂီဝါခိုမင်းကဲ့သို့ အသက်ရှင်နေလိုပါသည်။

ကျေးငှက်တိရစ္ဆာန်တို့ပင် အချင်းချင်း ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိကြကုန်သည်။ သူတော်ကောင်းတို့၏ သဘောသည် စင်ကြယ်ဖြောင့်မှန်သည် ဖြစ်သောကြောင့်

ဖောက်ပြန်ပြောင်းလဲခြင်းမရှိပေ။ အမျက်ဒေါသထွက်သော်လည်း သူတော်ကောင်း တို့၏ စိတ်သဘောသည် ဖောက်ပြန် ပြောင်းလဲမသွားပေ။ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာရေ ကို မြက်ခြောက်မီးဖြင့် ပူအောင်မပြုနိုင်သကဲ့သို့ပင် ဖြစ်သည်။

ကြွက်။ ။ သင်သည် လျှပ်ပေါ်လော်လည်သူ ဖြစ်သည်။ လျှပ်ပေါ် လော်လည်သူနှင့် မည်သည့်အခါမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်းကို မပြုသင့်ပေ။ ကြောင်၊ ကျွဲ၊ သိုး၊ ကျီး၊ လူယုတ်မာ ဤငါးဦး၏အပေါ်၌ ယုံကြည်စိတ်ချလျှင် ယင်းတို့သည် သတ္တိပြတတ်သည်။ သို့ဖြစ်၍ ဤငါးဦး၏အပေါ်၌ ယုံကြည် စိတ်ချခြင်းကို မပြုသင့်ပေ။

သင်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ရန်သူမျိုးဖြစ်၏။ ရန်သူနှင့် မည်သည့်အခါမှ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခြင်း မပြုသင့်ပေ။ ဘယ်လောက်ပင် ချိုသာစကားကိုဆို၍ ပေါင်းသင်းဆက်ဆံလာသော်လည်း ရန်သူကို မည်သည့်အခါမှ ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံခြင်း မပြုသင့်ပေ။ ရေသည် ဘယ်လောက်ပင် ပူနေသော်လည်း မီးကို ငြိမ်းအောင် ပြုလုပ်နိုင်သည်သာလျှင် ဖြစ်၏။

အတတ်ပညာဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော်လည်း လူမိုက်ကို ဝေးစွာရှောင် ကြဉ်သင့်လေသည်။ ပတ္တမြားရတနာဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသော မြွေသည် အဘယ်မှာ ဘေးမပြုဘဲ ရှိမည်နည်း။

မဖြစ်နိုင်သောအမှုသည် မည်သည့်အခါမှ ဖြစ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ ဖြစ်နိုင် သော အမှုသာလျှင် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ရေထဲ၌ လှည်းမသွားနိုင်သကဲ့သို့ ကုန်းပေါ် ၌လည်း လှေမသွားနိုင်ပေ။

ရန်သူနှင့် အချစ်ကင်းမဲ့သော မယား၏အပေါ်၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ များစွာပေး ကမ်းပြီး စိတ်ချယုံကြည်နေရသူ၏အသက်သည် သေဘက်နီး၍နေလေ၏။

ကျီး။ ။ အဆွေပြောသည့် စကားတို့ကို ကျွန်ုပ် နားလည်ပါပြီ။ သို့ရာ တွင် ကျွန်ုပ်သည် အဆွေနှင့်အတူ မိတ်ဖွဲ့ပေါင်းသင်းပါမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက် ချထားပါသည်။ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း မပြုလုပ်ရလျှင် ကျွန်ုပ်သည် အဆွေ၏ တံခါးဝ၌ အစာမစားဘဲနေပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို အဆုံးစိရင်လိုက်ဖို့သာ ရှိပါသည်။

လူယုတ်မာသည် မြေအိုးကဲ့သို့ ကွဲလွယ်သော်လည်း ပြန်၍စပ်ဖို့ရန် မလွယ် ကူပေ။ သူတော်ကောင်းသည် ရွှေအိုးကဲ့သို့ ကွဲခဲသော်လည်း အလွယ်တကူ ပြန်စပ်၍ရလေ၏။